

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

■ Ianuarie 2009

Cum vedeți anul 2009?

Ellen White și Biblia

Agendă pentru vremea sfârșitului

„Iehova iirè” – muntele providenței

SUMAR

Editorial

3 Cum vedeți anul 2009?

Gabriel Dincă

Săptămâna familiei

4 „Iehova iirè” – Muntele providenței

Emilian Niculescu

6 La poarta din Nain

Luminița Curteanu

Interviu

8 Este necesară Conferința Generală?

Jan Paulsen

Misiune

15 Vino, Doamne Isuse!

Teofil Petre

Credința de fiecare zi

12 Agendă pentru vremea sfârșitului

Romică Sârbu

Întrebări

11 De ce Lucifer?

Angelo Rodriguez

Spiritul Profetic

16 Ellen White și Biblia

Denis Fortin

Teologie

18 La început era Cuvântul

Florin Orodan

Stil de viață

20 O viață de succes

Michael Ryan

Spiritual

22 Isus Hristos sau a doua geneză

Marius Mitrache

Sănătate

26 „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău!”

Teodora Goran

Știri

28

Pagina copiilor

30 O mare speranță

Beatrice Lăpădat

De la inimă la inimă

31 Ridică-ți fruntea!

Mihai Maur

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, IANUARIE 2009

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Redactor: Delia Gherman

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

26

6

16

18

30

Cum vedeți anul 2009?

Unele dintre întrebările cele mai obișnuite în ultima vreme sunt: „Cum vedeți anul 2009? Cum vedeți acest an din perspectiva crizei economice, a șomajului, a decăderii morale, a resurselor energetice sau a încălzirii globale?” Și la aceste întrebări aș adăuga: „Cum vedeți acest an din perspectiva lui Dumnezeu?”

Într-o instituție de cercetare s-a făcut un experiment cu privire la ceea ce văd oamenii. Mai mulți cercetători au fost invitați să redea un eveniment care s-a întâmplat în fața lor: într-o cameră au intrat 2 bărbați, unul alb și unul negru, și, după un scurt dialog cu aceștia, cercetătorii au fost invitați să redea ceea ce au văzut și ceea ce au auzit. Niciun raport nu a semănat unul cu altul. Doisprezece dintre ei au greșit aproape 50% în descrierea cu privire la ceea ce s-a întâmplat. Unii au spus că omul negru avea pălărie, alții nu. Costumul era descris de unii ca fiind maro, iar de alții roșu. Concluzie: deși vedem același lucru sau trăim în același mediu percepem în mod diferit realitatea, pentru că percepția nu înseamnă imaginea reală a lumii, ci un proces prin care noi alegem, organizăm și interpretăm informația.

Pe de altă parte, s-a constatat că este imposibil să receptezi și să procesezi informațiile provenite de la stimulii din jur. De aceea noi selectăm o parte dintre stimuli și, în felul acesta, limităm percepția. În urma studiilor făcute s-a observat că ochii procesează 5 milioane biți pe secundă. Creierul poate procesa numai 500 biți pe secundă. Astfel, noi suntem determinați să avem o percepție selectivă – concentrându-ne atenția asupra unor stimuli și ignorându-i pe alții. În felul acesta oamenii vor avea percepții diferite ale realității. Felul cum noi înțelegem și percepem lumea din jurul nostru depinde de ce este în afara noastră, dar și mai mult de ceea ce este în interiorul nostru. Astfel, există o serie de filtre prin care percepem realitatea: dragostea, speranța, credința, ura, dorințele noastre, înțelegerea noastră, interpretarea și evaluarea experiențelor trecute, valorile, interesele, nevoile, cunoștințele, gândirea, sănătatea, starea socială și economică. Cu alte cuvinte, ceea ce vedem depinde de ce fel de receptori suntem, și în felul acesta orice lucru care este văzut, auzit, mirosit, simțit de cine l-a văzut, de cine l-a auzit, mirosit sau simțit. Din acest punct de vedere trebuie să recunoaștem că numai Dumnezeu are o cunoaștere și o înțelegere deplină a realității.

Credința ne ajută să vedem realitatea din perspectiva lui Dumnezeu

Cel ce privește un munte cu ochiul liber nu vede același lucru cu cel ce privește printr-un binoclu sau „printr-un microscop”. Muntele este același și la locul lui, dar ceea ce se vede este în mod radical diferit. În același fel realitatea pe care noi o vedem depinde de modul

cum funcționează mintea noastră, fie ca un microscop, fie ca un binoclu, dar mai mult decât aceasta depinde de credința noastră în Cuvântul lui Dumnezeu și în călăuzirea Sa.

Deși se afla în același loc și la același moment, Elisei vedea o altă realitate decât slujitorul său. Spaima și deznădejdea slujitorului său nu proveneau din realitatea înconjurătoare atunci când el spunea: „Ah! Domnul meu, cum vom face?”, ci din lipsa credinței. Din această cauză el nu putea vedea decât armata sirienilor, cu toate că realitatea era cu totul alta. De aceea, Elisei s-a rugat ca Domnul să-i deschidă ochii pentru a vedea „muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei”. Atunci, slujitorul a văzut că erau mai mulți cu ei decât împotriva lor.

Un alt episod biblic care ne arată, de asemenea, importanța credinței în modul în care percepem lumea și evenimentele din jurul nostru se găsește în Numeri, capitolul 13. Cu toate că cele 12 iscoade au vizitat aceeași țară și au văzut aceleași lucruri, concluziile au fost cu totul diferite. Zece dintre ele au dat un raport descurajant și au înnegrit înaintea copiilor lui Israel țara pe care o iscodiseră. „Nădejdea și curajul au făcut loc unei deznădejdi lașe, în timp ce iscoadele dădeau pe față simțăminte inimilor lor necredincioase, care erau pline de descurajarea insuflată de Satana. Necredința lor a aruncat o umbră tristă asupra adunării și puterea cea mare a lui Dumnezeu, manifestată de atâtea ori în sprijinul națiunii alese, a fost uitată. Copiii lui Israel n-au mai stat să cugete; nu s-au gândit la faptul că Acela care-i adusese până aici le va da țara în mod sigur. Ei nu și-au mai amintit cât de minunat îi eliberase Dumnezeu de asupritorii lor, croindu-le un drum prin mare și nimicind oastea faraonului care îi urmărea. Ei L-au lăsat pe Dumnezeu în afara preocupărilor lor și s-au purtat ca și când ar fi trebuit să depindă numai de puterea brațelor lor. În necredința lor, au limitat puterea lui Dumnezeu și au dovedit neîncredere în brațul care i-a călăuzit în siguranță până aici.” (Ellen White, *Patriarhi și profeti*, ed. 1996, p. 393)

Acum, la început de an, când prognozele sunt atât de incurcate și pesimiste, vă invit să priviți prin ochii credinței dincolo de realitatea vizibilă, să privim la făgăduințele pe care Domnul ni le-a lăsat pe paginile Sfintelor Scripturi pentru a-i călăuzi pe copiii Lui spre Canaanul ceresc.

„Așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43,1).

„Și iată că Eu Sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28,20)

Gabriel Dincă este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

„Iehova iirè” –

Criza „ante portas”

Atunci când, în cel de-al doilea război punic (220-201 î.Hr.), Hannibal – generalul oștirii cartagineze – i-a surprins pe romani, trecând Alpii cu celebrii săi elefanți în toiul iernii și devenind o amenințare reală pentru cetatea eternă, Roma, s-a născut această zicală: „Hannibal ante portas” – care se folosește ori de câte ori un mare pericol este iminent.

Cuvântul de ordine al zilelor noastre este criză. Este prezent în emisiunile de televiziune, radio și pe primele pagini ale ziarelor. Totul a început în anul 2007, în SUA. Mai întâi în luna iulie, bursa americană a cunoscut o creștere fără precedent, de peste 1.400 de puncte la bursa Dow Jones. Apoi, la nici o lună, a cunoscut o scădere bruscă, la 1.300 de puncte. Experții au știut că acesta este semnalul declanșării unei crize. Și așa a fost. Ca un „tsunami financiar” se răspândește peste oceane și mări, peste hotare și continente. Marile concerne, cu zeci de mii de angajați, înregistrează pierderi uriașe și, ca urmare, se fac disponibilizări în țările dezvoltate ale lumii. Bănci de renume mondial au ajuns falimentare.

Conducătorii politici ai țării noastre au dat asigurări publice că această criză nu va afecta țara

noastră în mod deosebit. Oare vor avea dreptate? Desigur, ne-am bucura, dar oricum criza este „ante portas”. De aceea, e înțelept să ne pregătim – ca biserică, dar și ca familii și indivizi.

Consider că este momentul cel mai potrivit să redescoperim acel munte minunat al providenței, „Iehova iirè”.

Eroii credinței, deși au fost obiectul atenției speciale a lui Dumnezeu, care le-a promis că va fi cu ei, nu au fost scutiți de necazuri, de secetă sau foamete. Ei n-au bătătorit alte cărări care ocolesc crizele, ci au avut mereu o strategie a credinței și a încrederii totale în Dumnezeu, care i-a ajutat de fiecare dată să treacă PRIN NECAZURI. Pentru ei, necazurile au fost doar tunelurile întunecoase din care au reușit de fiecare dată să iasă cu experiențe noi, întăriți spiritual. Iacov a cunoscut ani de secetă în Canaan. Poporul Israel, o robie umilitoare care a devenit insuportabilă.

Adeseori, greutățile s-au ridicat la înălțimea unor munți uriași, care le-au baricadat înaintarea și chiar le-au împiedicat privirea în perspectivă spre viitor. Despre o astfel de experiență scrie în limbaj poetic David: „Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?” Dar tot el găsește răspunsul, privind mai sus de munți: „Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.” Pentru credinciosul autentic,

muntele providenței

„Avraam a pus locului aceluia numele: ‘Domnul va purta de grijă.’ De aceea se zice și azi: ‘La muntele unde Domnul a purtat de grijă.’”
(Geneza 22,14)

„Sacrificiul cerut lui Avraam nu a fost numai pentru binele său și nici chiar numai spre folosul generațiilor viitoare; ci a fost și pentru învățătura ființelor lipsite de păcat din cer și din celelalte lumi. Câmpul de luptă dintre Hristos și Satana – teritoriul în care se aduce la îndeplinire Planul de Mântuire – este manualul întregului Univers.” (Ellen White, Patriarhi și profeți, p. 149)

muntele providenței se ridică deasupra tuturor munților și niciun obstacol, chiar dacă este uriaș, nu poate să îi întunece cerul, acea boltă care poartă pentru el stelele făgăduințelor.

Să revenim la cazul lui Avraam, supranumit „părintele credincioșilor”. Experiența vieții sale este semnificativă și pilduitoare pentru toate generațiile și nu numai, mai ales în contextul în care trăim, deoarece el a fost „descoperitorul muntelui „Iehova iirè”.

„Sacrificiul cerut lui Avraam nu a fost numai pentru binele său și nici măcar numai spre folosul generațiilor viitoare, ci a fost și pentru învățătura ființelor lipsite de păcat din cer și din celelalte lumi. Câmpul de luptă dintre Hristos și Satana – teritoriul în care se aduce la îndeplinire Planul de Mântuire – este manualul întregului Univers.” (*Patriarhi și profeți*, ed. 2006, p. 149)

Să privim mai de aproape paginile scrise de Avraam în acest manual atât de valoros. Prin experiența sa, el se înscrie între acei eroi ai credinței amintiți de Psalmul 84. „Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea. Când străbat aceștia valea plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion.” (Ps. 84,5-7)

Ceea ce este vrednic de observat în aceste versete este faptul că în valea plângerii, acolo unde alții falimentează, se prăbușesc, acești eroi ai credinței nu doar reușesc să treacă, ci și descoperă izvoare de putere și, alimentându-se din ele, sporesc în putere și merg neopriți până în Sion, simbolul Împărăției lui Dumnezeu. Aceste izvoare de putere n-au secat nici astăzi, dar nu se pot observa decât cu ochii credinței, cu ochii vindecați de alifia martorului credincios. Avraam a bătătorit în numeroase rânduri valea plângerii, dar nicio încercare nu a fost atât de mare ca experiența

Moria. Însă și descoperirea este pe măsură. Mergând pe drumul ascultării, pe drumul sacrificiului, cu pași încredințării totale, fără să-și dea seama a devenit împreună cu fiul său, o profeție miniaturală a evenimentului Golgota. Prin experiența lui a marcat locul unde urma să se construiască Templul din Ierusalim și locul de unde avea să pornească drumul durerii lui Isus până la Golgota. Fără să fie conștient, i-a dat numele cel mai potrivit, „Domnul va purta de grijă”, locul unde Dumnezeu L-a arătat în fața lumii și în fața Universului pe Mielul lui Dumnezeu, dovada cea mai puternică și mișcătoare a purtării de grijă pentru o omenire pierdută.

Însă trebuie să notăm câteva elemente fundamentale, pentru a ne putea posta și noi pe muntele providenței lui Dumnezeu în situațiile dificile, mai mici sau mai mari, pe care le întâmpinăm ca familie sau indivizi.

Muntele „Iehova iirè” e descoperit doar de cei care merg pe drumul ascultării de Dumnezeu. Avraam trebuia să demonstreze că Dumnezeu nu poate primi „decât o ascultare desăvârșită” (*Idem*, p. 50). Cei care merg pe drumul sinuos al compromisurilor, ocolind încercările provocate de viața de credință, vor reuși, eventual, să evite anumite dureri, dar ei vor ocoli și muntele providenței lui Dumnezeu.

Muntele „Iehova iirè” este pe drumul celor care acceptă sacrificiile. Lui Avraam i s-a cerut să-l jertfească pe singurul său fiu, pe care l-a iubit, pe Isaac. Avraam a pășit deja pe drumul sacrificiului atunci când a părăsit țara lui, rudele sale și casa tatălui său. Deși acel drum a fost mai lung și mai anevoios, drumul de doar trei zile spre Moria a fost mult mai greu. Ceea ce i-a dat putere să meargă până la capăt a fost încrederea totală în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. El credea într-un Dumnezeu al minunilor, care îl poate readuce la viață pe fiul său, chiar dacă va trebui

să moară. Cu această convingere i-a lăsat în urmă pe cei doi slujitori, spunându-le: „Ne vom întoarce la voi” (Gen. 22,5). Cei care se înscriu pe drumul ascultării în mod implicit se înscriu și pe drumul sacrificiului. Dar, într-o zi, în dreptul lor se vor împlini cuvintele: „Strângeți-mi pe credincioșii Mei care au făcut legământ cu Mine, prin jertfă.” (Ps. 50,5)

Drumul acesta al ascultării și al jertfei are necunoscutele sale și întrebările sale, ca și în cazul lui Avraam, ceea ce face ca drumul să fie și mai dificil. În experiențele lui Avraam, cel mai greu moment a fost declanșat de întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul?” Răspunsul lui Avraam nu este nici răspunsul inimii și nici al minții, ci este răspunsul credinței: „Dumnezeu va purta de grijă.” Cât de uimitor s-a împlinit lucrul acesta!

De la această experiență de pe vârful muntelui Moria, cei doi se întorc având o experiență cu totul diferită, îmbogățită, întărită și încurajată.

O ultimă idee ce trebuie amintită cu privire la muntele „Iehova iirè” este semnalată în Mica 4,1: „În vremurile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor și popoarele vor veni grămadă la el.” Muntele acesta crește continuu. Fiecare experiență îl înalță tot mai mult. Fie ca și prin experiența noastră Dumnezeu să fie glorificat. Muntele să se înalțe și popoarele să fie atrase cu grămada pentru a-L cunoaște și pentru a I se dăruia.

„Religia este posibilitatea de a da la o parte orice fel de temei al încrederii, cu accepția încrederii în singurul Dumnezeu.” (Karl Barth)

Emilian Niculescu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

La poarta Nain

Străbătut de marele drum roman ce unește Damascul de Egipt, ținutul Galileii este binecuvântat din nou de prezența lui Isus. Soarele răsare, anunțând o zi, aparent, obișnuită.

Din Capernaum – oraș de pescari, dar și post de frontieră, cu vamă și garnizoană romană – urca Isus în mijlocul ucenicilor și a unei mari mulțimi de oameni, animate de bucuria minunilor care au însoțit prezența Sa în cetatea lor. Galileea era un loc îndrăgit de Mântuitorul, dar El era conștient de pericolele deosebite ale prosperei metropole; în plus, Galileea era locul în care El și-a petrecut copilăria și tinerețea.

Obiectivul călătoriei este unul special: prin poarta Nainului, un frumos sat de munte așezat pe un podiș nu prea înalt, la doar câțiva kilometri de Nazaret, și înconjurat de ape cu nume de rezonanță, ca Izreel, Hermon și Iordan, iese un convoi funebru, care tulbură văzduhul cu plânsul și jalea celor ce îl formează.

Întreaga cetate parcă a ieșit să-și exprime durerea despărțirii, respectul și aprecierea pentru cel mort, dar și compasiunea față de familia încercată.

Luminița Curteanu este membră a comunității Sfântu-Gheorghe, Conferința Transilvania de Sud.

O întâlnire cu Nazarineanul pe coasta unui deal

Mesajele importante nu au nevoie de multe cuvinte, nici de un loc special care să facă impresie; ele au greutate prin ele însele, de aceea evanghelistul Luca notează – într-un spațiu restrâns și cu o exprimare simplă, dar suficient de cuprinzătoare cu elemente semnificative, – cele petrecute cu două mii de ani înainte. Aceasta este relatarea din Luca 7: niciun cuvânt nu este în plus, niciun detaliu nu lipsește. Abundă însă verbele, deși nu mulțimea faptelor face din acest pasaj un moment unic, ci *măreția* lor face ca să ajungă la noi, călătorii întârziați ai secolului XXI, puterea care a însoțit prezența Fiului omului lângă racla spre care Se îndrepta, traversând drumurile Galileii.

Deși durerea umple atmosfera și stăpânește fiecare participant, accentul relatării nu cade pe ea; martorul sesizează și lasă loc pentru bucuria care a însoțit și a urmat minunii.

Ceea ce s-a întâmplat acolo devine un cadru, o fereastră, prin care poți privi din afară – unde este întuneric, frig, pericol și moarte – acel loc unde te simți ocrotit, unde este căldură, lumină și armonie, elemente care caracterizează viața.

Sunt reale și profunde motivele care fac din tabloul analizat unul tulburător de trist: mama, care plânge, neobservând că lângă ea și lângă fiul ei S-a oprit Isus, este văduvă, iar cel care va trebui să fie înmormântat este unicul ei fiu. Pentru o clipă, martorul sau cititorul este stăpânit de durere, dar alături este totuși prezent Unul mai puternic decât moartea. Dar să analizăm faptele așezate într-o fericită gradație.

- *Domnul Isus a văzut-o pe mamă.* „Nicio clipă nu suntem singuri; în cel mai întunecat ceas al experienței noastre Isus este alături.” „Știu faptele tale”, rostește El ca o prețioasă făgăduință, nu doar ca o avertizare, cum cel mai adesea interpretăm versetul ultimei solii pentru om. El ne cunoaște gândurile noastre, ca și inima noastră zdrobită de remușcare pentru neglijență, neînțelepciune sau neascultare. Poate că, la fel ca această mamă, și noi facem parte dintre cei care îl conduc afară din cetate pe unicul fiu, fiecare copil fiind cu adevărat un dar unic. Coborârea din cetatea „plăcută”, „frumoasă”, cum se traduce numele „Nain”, cât și însăși ideea de coborâre întărește adevărul că influența unui exemplu greșit duce la moarte, și nu susține nicicum creșterea pe care o dorim.

- *Domnului Isus I S-a făcut milă de mamă.* Să scriem cu litere mari în mintea și sufletul nostru acest adevăr! Înainte ca noi să existăm, Cerul a făcut Planul de Mântuire, pentru că „I-a fost milă de noi”.

- *I-a zis mamei: „Nu plânge.”* Deși prețioase, și de această dată lacrimile, ca și cele de pe obrajii Mariei în dimineața învierii, ne împiedică să-L

vedem pe Cel care ne este deja alături și să înțelegem ce avem de făcut și care este sensul vieții.

- *Domnul Isus S-a apropiat de raclă.* Ne-am întâlnit cu ideea de *apropiere* și în versetul 12, inițiativa aparținându-I de fiecare dată Domnului Isus. Lui Dumnezeu Îi pasă mult de noi, de aceea Fiul Său S-a apropiat atât de mult de familia omenească, încât, pentru o vreme, prin întruparea Sa, „Și-a așezat cortul aici printre noi”, *aproape*, ca să se înțeleagă mai bine lupta și plânsul.

- *„S-a atins de raclă.”* Fără vreun cuvânt, gestul plin de autoritate al Domnului Isus a făcut ca întreaga procesiune să se oprească. Este momentul maximei tensiuni, când mulțimea care Îl însoțea pe Isus se apropie, într-o așteptare încordată. Toți sunt conștienți și așteaptă ca ceva special să se întâmple. Printre ei era de față Cineva care alungase boala și puterile întunericii. Era și moartea supusă Lui?

- *Isus l-a chemat la viață.* „Tinerelule, scoală-te, îți spun!” Doar El poate rosti și împlini această poruncă. El, care nu este doar Creator, ci și Susținător și Recreator.

- *„Isus i l-a dat înapoi mamei lui.”* Se ridică îndreptățita întrebare: De ce a fost necesar ca Domnul Isus să-l redea

mamei? Este un mesaj de o mare profunzime în notarea acestui amănunt – învierea fizică devenind un simbol perfect al învierii spirituale. Când vine în atingere cu puterea divină, făptura omenească este trezită la o viață nouă, în toate dimensiunile ei: fizic, mental și spiritual. Această minunată refacere este de natură să repare rupturile, mai mari sau mai mici, pe care le-a făcut păcatul chiar și în această atât de profundă legătură dintre mamă și copilul ei. Vindecarea pe care Dumnezeu o săvârșește este deplină, sufletul înviat va fi din nou capabil să iubească, să respecte, să-și prețuiască părinții și întreaga familie. Acest gest este

mai mult decât ce se poate observa – este un act de investire, de imputernicire pentru o lucrare specială, cum este aceea de a crește și de a educa un copil ca pe un viitor moștenitor al cerului. Fiecare poruncă sau cerință a lui Dumnezeu este însoțită de promisiunea ajutorului divin, ca o garanție a reușitei.

Alte câteva amănunte și solia lor peste veacuri

În timp ce localități cu nume rezonante au fost șterse de pe fața pământului, dar și din memoria celor mai mulți, Nainul există și azi cu același nume. Dar ce ne surprinde este faptul că el nu a avut niciodată o poartă fizică, pentru că doar cetățile apărate de ziduri aveau porți. Când Biblia vorbește despre o poartă, ea ne sugerează locul care desparte două spații diferite: unul era spațiul cetății, în care se desfășura viața, spațiu în care oamenii locuiesc într-o ambianță de ocrotire, comuniune și lucrare, iar celălalt era spațiul din afara cetății, el fiind unul nesigur, de izolare și pericol. Astfel, poarta devine un simbol al locului care desparte două lumi cu perspective diferite, antagonice chiar. Istoria de la poarta Nainului ne amintește că în lumea noastră, când ne este

mai greu și ne simțim mai neputincioși sub imperiul degradării, al distrugerii și al morții, pe acest drum, care cobora la locul de întâlnire al celor două lumii, pe poarta vieții noastre intră Isus, Domnul vieții. El ne invită să nu citim cuvintele inserate în Scriptură doar ca pe o istorie adevărată și tot atât de frumoasă, ci ca pe un fapt care se poate reedita azi, la fel de sigur și adevărat. Acolo s-a scris, în același timp, istorie și făgăduință; este un loc special pentru orice mamă și fii ei în planul Cerului, pentru că și misiunea a fost una specială, unică.

Amănuntul: „marea mulțime de oameni din cetate” care o însoțea pe mama îndurerată sugerează caracterul universal al durerii, faptul că întreaga noastră planetă este martora morții celei mai tragice.

Trăim o realitate cutremurătoare. Cu propriile mâini, însingurați și despărțiți de semenii cei mai apropiați, din motive la fel de tragice, ne luptăm adesea singuri cu problemele vieții, asemenea acestei văduve. Și mai dureros, cu propriile mâini, crezând că ne facem datoria, îl așezăm într-o raclă pe fiul nostru, în vreme ce plânsul ne răpește perspectiva.

Nu zăboviți pe drumul ce coboară! Lăsați-vă, dragi mame, încurajate de cuvintele inspirate, care vă amintesc: „Acela care a stat lângă mama întristată de la poarta Nainului priveghează lângă fiecare ființă omenească ce plânge o raclă. El este pătruns de milă când vede înfrustrarea noastră. Inima Lui, care a iubit și a avut milă, este o inimă de duioșie neschimbată. Cuvântul Lui, care l-a chemat pe mort la viață, nu este acum mai slab în putere ca atunci când i-a vorbit tânărului din Nain. El ne amintește: 'Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.' Puterea aceea nu a scăzut cu trecerea anilor. Satana nu poate să-i țină în gheara Lui pe morți când Fiul lui Dumnezeu îi cheamă la viață. El nu poate să țină în moarte spirituală un suflet care primește, prin credință, Cuvântul puterii Lui Hristos.” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, p. 255)

Se pare că răsăritul soarelui peste lumea aceasta aduce o nouă și obișnuită zi, dar pentru urechea atentă, în văzduh se înalță nu doar plânsul multelor dureri, ci și vești de speranță; vești despre o nouă viață vin din toate zările! Încă puțin și, sub ramurile pomului vieții, mame și fii, uitând pentru totdeauna lacrimile, ne vom povesti cele petrecute la poarta Nainului nostru!

Este necesară Conferința Generală?

Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, a discutat cu Bill Knott, redactorul revistei Adventist World, despre scopul și viitorul administrației centrale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Bill Knott: Imaginați-vă că vă aflați în studioul unei televiziuni și că un reporter vă adresează următoarea întrebare: „Spuneți-mi de ce are nevoie biserica dvs. de Conferința Generală?”

Jan Paulsen: Organizația bisericii trebuie întotdeauna să servească unui scop și, de aceea, întrebarea cea mai importantă de la care trebuie să pornim este aceasta: „Ce ne propunem să realizăm?” Mă gândesc la două obiective generale – la două roluri-cheie – ale administrației bisericii: unitatea și misiunea.

Încă de la început, noi am crezut că Dumnezeu vrea ca această biserică să fie strâns unită ca o familie; nu o biserică regională și, cu siguranță, nu o biserică congregațională. Noi am ținut foarte mult la modelul pe care ni l-a lăsat Dumnezeu – de comunitate mondială în care să se integreze grupuri diverse, care să aibă o credință comună, resurse comune și o identitate comună. În al doilea rând, am susținut dintotdeauna foarte clar că suntem o mișcare misionară. Acest fapt ne definește.

În opinia mea, este imposibil ca biserica aceasta să rămână închegată ca o comunitate globală și să își mențină capacitatea de a utiliza optim resursele pentru misiune, fără existența Conferinței Generale – o structură la nivel mondial care reprezintă punctul de legătură între toate celelalte părți.

Structurile bisericii trebuie să slujească atât unității, cât și misiunii, iar dacă nu o fac, haideți să le schimbăm! Este important să revedem periodic activitatea lor.

B. K.: Totuși, ultima mare restructurare a bisericii a avut loc în urmă cu peste un secol...

J. P.: Este adevărat. Există în biserica noastră un alt factor care frânează schimbarea și care derivă

atât din istoria, cât și din teologia noastră. Avem în mijlocul nostru oameni care spun: „Dumnezeu ne-a arătat că așa trebuie organizată biserica. Ea a funcționat bine până acum. Nu vă atingeți de ceea ce ne-a dat Dumnezeu.” Mulți se opresc aici și nu mai participă la dezbateri.

Însă nici Dumnezeu și nici oamenii nu sunt statici și, prin urmare, trebuie să fim dispuși să ne întrebăm dacă ascultarea de Dumnezeu înseamnă conformarea cu deciziile, modul de acțiune și formele deja existente sau dacă înseamnă conformarea cu obiectivele și identitatea noastră. Aș sugera varianta a doua.

B. K.: S-a spus că, odată cu creșterea bisericii, cea mai bună metodă de menținere a unității este aceea de a simplifica și eficientiza activitatea Conferinței Generale; că ea trebuie să se limiteze la funcția de consiliere și facilitare. Care este poziția dvs.?

J. P.: Sunt în mare măsură de acord cu ideea de simplificare și eficientizare. Ea are de-a face cu posibilitatea noastră de a ne examina în mod critic: Este aceasta cea mai bună modalitate în care putem să utilizăm resursele? Mai sunt structurile înființate cu zeci de ani în urmă cea mai bună cale de îndeplinire a lucrării misionare în prezent? Odată cu creșterea bisericii, suntem capabili să admitem că există pretutindeni oameni pregătiți din punct de vedere profesional și înzestrați cu daruri spirituale? Admitem că biserica la nivel local este cea mai în măsură să definească rolul bisericii în locul și cultura respectivă?

În același timp, membrii noștri laici ne solicită să fim prudenți, să fim foarte deschiși și onești cu privire la modul în care întrebuițăm resursele bisericii.

Însă în procesul de restructurare, trebuie să ne asigurăm că nu compromitem acele componente care mențin unitatea bisericii. În definitiv, o instituție care să îndeplinească în mod exclusiv rolul de consiliere – un fel de organizație „supradiplomatică”, având ca scop exclusiv facilitarea discuțiilor – ar fi ineficientă. Trebuie să stabilim clar ce trebuie

Jan Paulsen este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

să facem aici, păstrând în minte unitatea și misiunea bisericii. Conferința Generală trebuie să aibă un cuvânt important de spus în probleme legate de valorile și identitatea noastră la nivel global.

Este Conferința Generală prea mare? Da, cred că este. Este posibil – și este bine – să o restructurăm? Da, cred că este posibil și că așa trebuie. A existat o perioadă de timp când ea era principalul sistem de inițiere a numeroase idei și programe pentru biserica mondială. Nu mai facem acest lucru. Ar fi o aroganță din partea mea, care trăiesc în altă parte a lumii, să vă spun exact ce trebuie făcut în zona în care locuiți.

B. K.: S-ar putea ca unii să spună: „Conferința Generală are sediul în Statele Unite; angajații ei provin în principal de acolo.” Poate fi ea utilă din punctul de vedere al reprezentării, acum, când biserica noastră este tot mai diversă?

J. P.: Conferința Generală trebuie să aibă un sediu undeva. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este: Unde există suficientă stabilitate politică și financiară? Unde ar fi normal să fie ea localizată? Bineînțeles că există tot atâta stabilitate și în alte zone ale lumii. Însă trebuie să ținem cont și de factorii istorici. America de Nord a fost dintotdeauna un mare furnizor de resurse pentru misiunea bisericii și acest fapt este o mare binecuvântare pentru biserică.

Da, personalul TESA al Conferinței Generale provine în principal de aici – fapt care se datorează legilor migrației și altor factori pe care nu-i putem controla decât în mică măsură. Totuși, în ceea ce privește conducătorii aleși, în ultimii ani s-a înregistrat o creștere semnificativă a ponderii conducătorilor Conferinței

Generale care provin din alte state ale lumii.

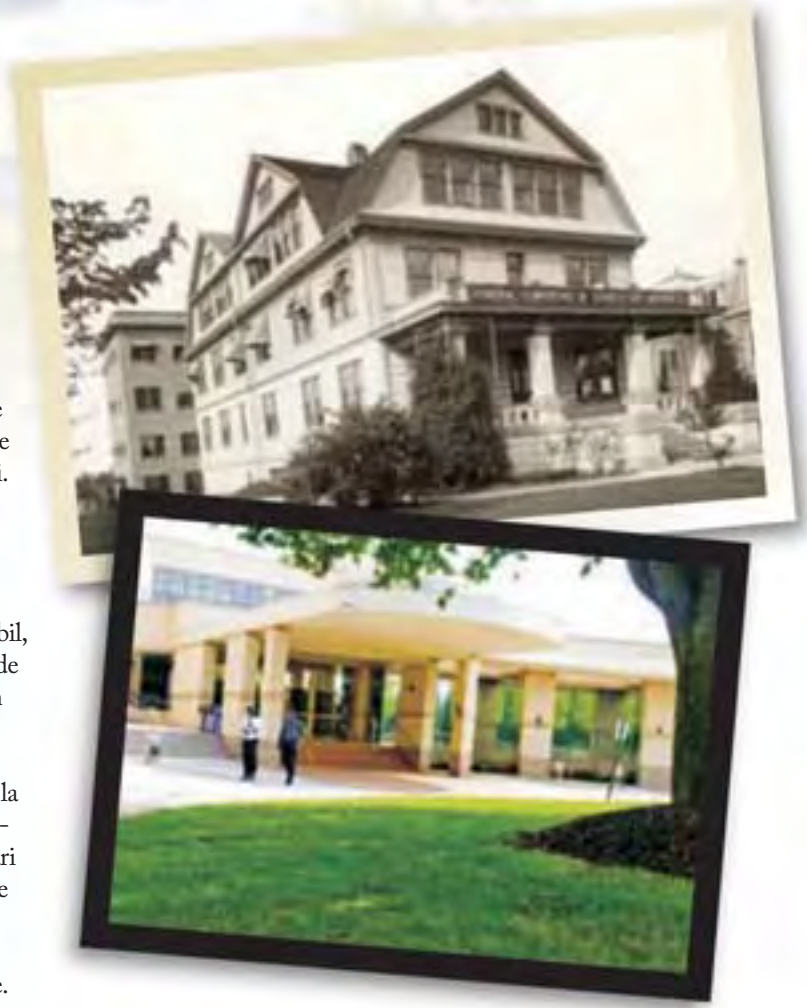
Are loc schimbarea suficient de rapid? Este nevoie, probabil, de două decade ca să începem să observăm schimbări semnificative la nivelul conducerii, schimbări care să reflecte paradigmele creșterii bisericii mondiale. Există, așadar, o perioadă de acomodare în care conducerea locală se maturizează și devine mai capabilă să își ocupe locul în conducerea bisericii internaționale. Însă aceste schimbări au loc în mod inevitabil. Consider că nu este departe momentul când președintele Conferinței Generale va proveni dintr-o țară în curs de dezvoltare, fapt care să reflecte creșterea extraordinară a bisericii noastre în zone ca America Latină, Africa și unele părți din Asia.

B. K.: Probabil că membrul obișnuit își imaginează modul de funcționare a bisericii sub forma clasică a unei piramide, unde autoritatea vine de sus în jos. Probabil că se presupune că până și pastorul local primește ordine de sus. Este aceasta o descriere fidelă a ceea ce se întâmplă în biserică?

J. P.: Probabil că unele aspecte ale acestei descrieri corespund cu realitatea. Nu știu cum am putea să facem altfel.

Există anumite decizii luate aici, la Conferința Generală – cu privire la utilizarea resurselor, la stabilirea anumitor valori sau inițiative, decizii care trebuie lansate de aici pentru biserica din toată lumea. Avem un departament al misiunii adventiste, căreia îi revine responsabilitatea de a se angaja într-un program de misiune globală. Într-un anumit sens, aceste elemente pot fi înțelese ca operând într-un model piramidal, „de sus în jos”. Însă ele există pentru a ajuta biserica să dobândească o viziune asupra acestor lucruri și să înțeleagă cum poate să le aplice la nivel local.

Este esențial ca membrii comunității să aibă un cuvânt de spus în privința felului în care arată Biserica Adventistă și să nu aibă simțământul că nu este responsabilitatea lor, că au de-a face cu ceva ce nu li se permite să privească sau să atingă. Biserica trebuie să le ofere tuturor membrilor ei drepturi și responsabilități.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

C
H
I
L
E

Așezată pe coasta de vest a Americii de Sud, Republica Chile se întinde pe o lungime de 4.300 de kilometri, de la granița cu Peru până la Capul Horn, dar are o lățime medie de doar 175 de kilometri, fiind socotită țara cu cel mai lung teritoriu din lume. Geografia țării este extrem de diversă: la nord, deșertul Atacama – considerat cel mai arid de pe Glob la granița de est, munții Anzi, cu multe vârfuri ce depășesc 6.000 de metri altitudine, în centru, o câmpie cu climă mediteraneeană, iar în sud, zonă de tundră cu lacuri glaciare și ghețari. Populația țării a depășit 17 milioane, fiind concentrată în zona centrală a țării, unde se află și capitala, Santiago.

Odată cu venirea spaniolilor, în 1535, au venit și călugării catolici, catolicismul devenind, treptat, religia majoritară. Preotul iezuit Manuel Lacunza (1731-1801) a scris prima carte despre venirea premilenială a Domnului Isus și a identificat fiara din Apocalipsa 13 cu Biserica Romano-Catolică.

Se pare că mesajul adventist a ajuns în Chile înainte de 1894, anul când a sosit primul colportor misionar în Valparaíso, dar avem foarte puține date anterioare acestui moment. Prin efortul primilor colportori și al celor nou-converțiți, în numai doi ani Biserica Adventistă de aici număra aproape 70 de membri.

În 1900 a fost publicată pentru prima dată revista *Semnele timpului* și a fost cumpărată o presă pentru tipărit. În 1959 a fost organizat primul Club de exploratori, al doilea din America de Sud, și a fost recunoscută oficial organizația pentru suport social OFASA.

Astăzi în Chile sunt peste 126.000 de membri adventiști, care se închină în peste 750 de biserici și grupe. Raportul statistic arată mijloacele cu care slujesc aici: 18 școli, o universitate cu peste 1.700 de studenți, 3 orfelinate, o editură și un spital, care tratează anual aproape 12.000 de persoane.

Zelul și entuziasmul credincioșilor de aici fac posibilă creșterea bisericii într-o lume tot mai secularizată, ca mărturie despre puterea Evangheliei de a răspunde nevoilor tuturor oamenilor.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Oamenii vin la mine cu diferite probleme și apoi mă întreabă: „Ce își propune biserica să facă?” Iar eu le răspund: „De ce mă întrebați pe mine? Voi sunteți biserica!”

Totuși, biserica se dezvoltă mereu și devine tot mai complexă. Când numărul membrilor crește de la 1 milion la 50 de milioane și când suma cheltuită anual se transformă din 10 milioane de dolari în 500 de milioane, problema este mai complexă și este nevoie de decizii clare. Aceasta înseamnă că vei avea nevoie de anumite forumuri pentru dezbateri, de consiliere adecvată și că tu trebuie să iei deciziile necesare.

B. K.: Ați amintit mai devreme de ideea luării în considerare a unei autonomii mai mari a bisericii locale în administrația bisericii. Unii se tem că orice formă de descentralizare pune în pericol unitatea teologică.

J. P.: Aici ajungem la întrebarea de bază a identității adventiste: Care sunt valorile și convingerile care ne definesc la nivel mondial? Este vorba nu numai de valorile teologice, ci și de cele care țin de domeniul moralității și eticii. Avem 28 de puncte fundamentale de doctrină – 28 în momentul de față – și nu se încearcă „modernizarea” lor în nicio parte a lumii. Ele constituie o parte semnificativă a valorilor care ne definesc și pe care le apărăm. Vom face tot posibilul să ne asigurăm că biserica de pretutindeni le acceptă și rămâne loială față de ele.

Nu ne propunem și nu putem să funcționăm ca un corp de „control” al altor ființe umane. Mentalitatea de tip războinic, dură și dictatorială – abordarea de tip „hai să-i zdrobim” – nu funcționează cu oamenii, în general, și fără îndoială că nu funcționează nici cu oamenii din biserică. Dar aceasta nu înseamnă că nu facem tot posibilul să menținem integritatea bisericii atunci când apar probleme în anumite instituții de învățământ superior sau în stilul de închinare. Este important ca aceste probleme să fie discutate cu toți conducătorii bisericii care răspund de zonele în care ele apar, iar acest lucru are loc regulat.

Însă cred că trebuie, în același timp, să acceptăm că ascultarea de Dumnezeu poate lua forme diferite în culturi diferite. Ne este dificil uneori să discutăm despre acest lucru. Zeci de femei africane pot să vină la biserică aducând coșuri cu roade și să se miște în ritmul muzicii, cântând: „Nu am alți dumnezei...” Există anumite realități culturale, anumite moduri de manifestare de care oamenii nu pot fi separați și nici Domnul nu cere acest lucru.

B. K.: Deci faceți apel la un act de credință neîntreruptă, la un act de încredere reciprocă; întrucât Domnul lucrează cu alți oameni tot atât cât lucrează cu mine.

J. P.: Da. Pentru mine, problema încrederii pe care trebuie să o avem unii în alții are o importanță crucială. Am întâlnit oameni care își exprimă dragostea față de biserică și credințioșia față de Dumnezeu într-un mod foarte diferit de modul în care mă manifest eu. Însă ei Îl slujesc pe Dumnezeu și mărturia lor este eficientă.

Organizarea bisericii, unitatea și misiunea sunt niște subiecte foarte vaste. Nu putem aborda toate aspectele într-o singură discuție. Subiectele acestea sunt dinamice; ele nu rămân neschimbate odată cu trecerea timpului. De aceea va trebui să revenim mereu asupra lor și să vedem încotro ne conduce Domnul.

Traducere: Loredana Sirbu

Vino, Doamne Isuse!

La sfârșitul acestei toamne binevoitoare, la Stupini, un loc încărcat de istorie și profunde semnificații pentru Biserica Adventistă din România, a avut loc o întâlnire mai puțin obișnuită. Din toată țara s-au strâns diverși membri: frați, surori, tineri și mai puțini tineri, studenți, pastori reprezentanți ai conducerii bisericii. Scopul acestei întâlniri a fost dezbateră răspândirii de literatură, având un obiectiv clar: în fiecare casă o carte adventistă.

Vineri seara, sub cupola aulei unde pe vremuri răsunau glasurile pionierilor bisericii, ca profesori, sau ale elevilor ce urmau să intre în lucrarea de slujire, s-au înălțat acum cântări de laudă din inimi pline de simțământul urgenței și al solemnității timpului, inimi bătând în pieptul generației premergătoare venirii Domnului. Cuvântul prezentat de fr. Viorel Dima a pus accentul pe împlinirea misiunii, doar prin armonie, dialog și călăuzirea Duhului Sfânt. Astfel începutul de Sabat ne-a umplut cu simțământul prezenței divine în mijlocul nostru. Deși întâlneam fețe necunoscute, zâmbetul și strălucirea din priviri dovedeau că ne unește o chemare sfântă ce trebuie grabnic împlinită.

În Sabat dimineața, la ora 7:30, eram toți în aceeași aulă pentru minutele de rugăciune, concepute astfel ca fiecare să înalțe, într-o frază, gânduri de mulțumire. Un torent de glasuri s-au înălțat spre cer într-o solemnitate greu de exprimat în cuvinte. Fiecare vorbă rostită avea o încărcătură de emoție sfântă și conștiința unei răspunderi solemne pentru noi ca biserică, în ceea ce privește lumea de lângă noi. Timp de 30 de minute s-au înălțat spre tronul harului zeci de rugăciuni scurte, dar curate și fierbinți, din inimi topite de Duhul Sfânt.

La serviciul divin de la ora 11, fr. Mihai Goran a prezentat un seminar privind importanța lucrării de evanghelizare prin literatură. Bazat pe Spiritul Profetic și presărat cu exemple și din alte zone ale bisericii mondiale, seminarul a făcut o impresie profundă asupra celor prezenți. De la început s-a subliniat faptul că această lucrare este de la Dumnezeu. „El a rânduit lucrarea de colportaj ca mijloc de a prezenta înaintea oamenilor lumina conținută în cărțile noastre...” (*Mărturii*, vol. 6, p. 313). Apoi s-a arătat că această lucrare nu este cu nimic mai prejos de propovăduire. „Colportorii trebuie să meargă în diferite părți ale țării. Însemnătatea acestei lucrări este egală cu cea de propovăduire” (*Review and Herald*, 1 aprilie 1880). Astfel, fiecare am înțeles că până acum nu am prețuit timpul cum se cuvine și că acum nu ne mai putem permite să fim nepăsători. „Nu avem timp de pierdut. O lucrare importantă stă în fața noastră, iar dacă suntem robi leneși vom pierde cu siguranță răsplata

veșnică” (*Idem*, 19 decembrie 1878). Spre final, am fost din nou captivați de frumusețea și binecuvântarea acestei lucrări: „Nu există lucrare mai nobilă decât aceea a evanghelizării prin literatură, căci aceasta implică îndeplinirea celor mai înalte datorii morale. Cei care se angajează în această lucrare trebuie să fie continui sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 331, 332)

În Sabat după-amiază, reprezentanții din toate Conferințele și-au prezentat pe scurt modul de lucru și câteva dintre experiențele trăite. Personal, am fost cuprins de un fior care mă făcea să mă simt vinovat pentru felul în care mi-am folosit timpul. „Nu există eliberare de răspundere pentru cei care au talente și sunt înzestrați cu diferite daruri. Acestora li se cere să fie instrumentele Domnului, să coopereze cu Domnul Isus în a revărsa lumina Cerului în această lume întunecată.” (*Letter* 21, 1902)

Pe măsură ce prezentarea experiențelor se derula, pe noi, cei prezenți, ne stăpâna tot mai mult convingerea că acea adunare este sub stăpânirea deplină a Duhului Sfânt și că toți cei ce eram acolo trebuie să ducem cu noi duhul de înviare în bisericile noastre, pentru a trezi și în alții dorința de slujire în acest domeniu. Ceea ce am remarcat în mod deosebit a fost faptul că această lucrare a început în mod independent, în diverse locuri ale țării, excepție făcând câteva locuri influențate de lucrarea din Târgu-Mureș, care a început cu multă vigoare. Drept urmare, județul este aproape acoperit. Ce poate fi aceasta?

Concluzii:

Prima concluzie ce se impune este că această lucrare e urmarea acțiunii Duhului Sfânt. Am simțit-o cu toții prin atmosfera încărcată de solemnitate, renunțare de sine și dorința curată de a fi folosiți ca unelte smerite în mâna Domnului.

O a doua concluzie ar fi necesitatea ca toate comunitățile să ia în studiu împreună cu pastorii cartea extraordinară *Evanghelizarea prin literatură*. Trebuie să fie cunoscută de toți frații, care, în deplină cunoștință de cauză, să ia o atitudine. „Să nu gândească nimeni că poate să-și încrucișeze mâinile și să nu facă nimic. Este imposibil, fără îndoială, ca cineva să fie mântuit, dacă dovedește indolență și inactivitate.” (*Review and Herald*, 20 ianuarie 1903)

Unii pot să se roage, unii pot merge pe teren, alții pot susține financiar și lucrarea se va încheia. Contează ce atitudine vom lua față de „chemarea timpului nostru”. Și poate o ultimă concluzie ar fi aceea că Duhul Sfânt Își pregătește poporul pentru ploaia târzie, și cine va fi pregătit va fi prins în marea strigare. Și apoi va veni Domnul.

Vino, Doamne Isuse! Amin!

Teofil Petre este președintele Conferinței Muntenia.

Agendă pentru vremea

ROMICĂ SÎRBU

Preocuparea majoră în aceste zile este criza: cauzele, mărimea, efectele, soluțiile ei etc. Am intrat în noul an calendaristic având această frământare. Criza nu este doar un concept profan legat de domeniul imobiliar, de economie, de sistemul financiar etc. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu acordă un spațiu important acestei teme. De fapt, planeta noastră se află în criză încă de la intrarea păcatului în lume. Păcatul și criza merg mână în mână. Părăsirea Edenului de către primii noștri părinți a fost o dramă, la fel și omorârea lui Abel de către Cain, istoria turnului Babel și așa mai departe. Acest lanț nefast al efectelor păcatului culminează cu marea criză sau ultimul act al marii lupte dintre Domnul Hristos și Satana.

Pentru cei care iau în serios Biblia, criza nu este ceva nou și surprinzător, ci este o realitate a păcatului ce îmbracă forme noi și ia proporții de la o generație la alta, până va culmina cu ultimul act al marii lupte.

Consecvență acestui adevăr, Biserica Adventistă a predicat și avertizat cu privire la crizele care vor lovi lumea și, în mod special, cu privire la ultima criză care va precede revenirea în glorie și mărire a Mântuitorului. Posibilitatea ca aceasta să se materializeze în zilele noastre totuși ne înspăimântă. Oare de ce? Să fie conștiința solemnității timpului pe care îl trăim sau conștiința responsabilității pe care o avem față de lume în ce privește predicarea Evangheliei? Ar fi bine să fie așa.

sfârșitului

Prin apostolul Ioan, Dumnezeu ne amintește că „în dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgoneste frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4,18). De unde atunci spaima și frica?

Criza credinței

Mântuitorul ne-a vorbit și despre o altă criză a sfârșitului acestui veac: criza credinței. Referindu-se la acele zile din urmă, El întreba: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18,8). În Evanghelia după Matei, citim, de asemenea, că „din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci”. (Matei 24,12)

Frica, teama, este semnul crizei credinței. Nu criza finală este problema creștinului, ci credința. Încercăm în aceste zile să găsim răspunsul la întrebarea: Vine Domnul chiar acum? Dar, de fapt, frământarea ar trebui să fie alta: Sunt eu pregătit? Mottoul Mântuitorului pentru creștinii așteptători este: „De aceea, și **voi fiți gata**, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Matei 24,44). În acest sens, îndemnul Său este: „**Vegheați** dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.” (Matei 25,13)

Privind profetic în timp, la criza finală, Ellen White a văzut următoarele: „Când furtuna se va apropia, o mare grupă de credincioși care au mărturisit credința în solia îngerului al treilea, dar care n-au fost sfințiți prin ascultare de adevăr își vor părăsi poziția și vor trece în rândurile împotrivorilor. Unindu-se cu lumea și împărtășindu-i de spiritul ei, au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină; și când ajung la încercare, ei sunt pregătiți să aleagă partea ușoară, populară. Bărbați talentați și cu aspect plăcut, care odinioară se bucuraseră în adevăr, își folosesc puterile pentru a amăgi și a

rătăci suflete. Ei devin vrăjmașii cei mai aprigi ai fraților lor de mai înainte.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2003, p. 532)

Nu criza este problema, ci de ce parte vei alege să fii atunci: Vei rămâne la vechile cărări sau vei ceda de dragul unor favoruri omenești trecătoare?

Prin urmare, constatăm că vrem să știm ceea ce nu ni s-a dat să știm și trecem cu vederea ceea ce, într-adevăr, ar trebui să ne umple gândul și inima. Nu vreau să spun că nu trebuie să privim din perspectivă profetică ceea ce se întâmplă în lume. Conform profeției de la 1844 am intrat în timpul sfârșitului. Incontestabil, profeția își are rolul ei cuvenit în viața de credință. „Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla să credeți” (Ioan 14,29). Dar Domnul ne-a stabilit ca priorități: credința (care schimbă viața) și misiunea. „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1,7.8)

Credința în timp de criză

Cum se manifestă credința în timpul din urmă?

În unul dintre pasajele despre timpul final, Luca 21,25-28, se pun în contrast două atitudini: necredința și credința. De partea necredinței înregistrăm două reacții: oamenii „nu vor ști ce să facă” (v. 25 u.p.) și „își vor da sufletul de groază” (v. 26 p.p). Credincioșii sunt îndemnați de Domnul spre două reacții diferite, care contrastează cu cele ale lumii: „să vă uitați în sus” și „să vă ridicați capetele” (v. 28).

În timp ce unii nu știu ce să facă atunci când văd manifestările crizei, creștinii care Îl așteaptă pe Domnul știu ce au de făcut: să se uite în sus. În timp

ce oamenii își dau sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla, urmașii Mântuitorului sunt chemați să-și ridice capetele pentru că se apropie izbăvirea lor.

a. „Să vă uitați în sus”

Ce a vrut Domnul Isus să înțelegem prin această expresie: „să vă uitați în sus”? În Psalmi 121,1 citim: „Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul care a făcut cerurile și pământul.” A te uita în sus înseamnă a ști unde se află soluția și unde trebuie să cauți ajutorul. Iată în continuare câteva puncte de reper ale credinței care se uită în sus, la Domnul, pentru susținere:

- „Om nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Mat. 4,4)
- „Acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi.” (Isaia 33,16)
- „De aceea, nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale” (Ps. 91,10.11; citește tot psalmul).
- „... Dar cel neprihănit va trăi prin credința lui.” (Hab. 2,4)

În ultimul an al vieții sale, când cei dragi îl plângeau, John Wesley s-a ridicat în patul lui, s-a uitat la ei și le-a spus: „Cel mai bun lucru este că Dumnezeu e cu noi.”

Criza este, prin excelență, timpul când să ne bazăm cu totul pe Domnul. Să nu ne temem, El nu ne va uita cu niciun chip!

b. „Să vă ridicați capetele”

Ridicarea capetelor ca reacție la semnele sfârșitului este, după cum explică Însuși Domnul Hristos, exprimarea convingerii că se apropie izbăvirea, că se întoarce Mântuitorul. Criza este clopotul care anunță pretutindeni în lume apropierea eliberării finale. Este o veste bună: Se întoarce Împăratul! Vine Eliberatorul! E greu, dar mai e puțin. Vine strâmtorarea, dar se apropie și izbăvirea! În față se află noaptea strâmtorării lui Iacov, dar se văd zorile unei lumi noi! Vor fi lacrimi și lupte sufletești, dar ziua păcii și a bucuriei veșnice stă la ușă!

Criza și agenda credinței

Criza tinde să ne bulverseze, să ne paralizeze energiile și să ne modifice agenda de lucru până la inactivitate,

astfel încât lupta credinței se reduce la o luptă de supraviețuire.

Se spune că în primii ani ai Războiului Civil din SUA, Abraham Lincoln era atât de contrariat din cauza inactivității comandantului armatei federale, George McClellan, încât i-a trimis următoarea notă: „Dacă nu doriți să folosiți armata, aș vrea să o împrumut pentru o perioadă. Cu respect, A. Lincoln.” A menaja armata în vreme de război este același lucru cu a capitula în fața inamicului. Războiul este timpul când armata este în mod obligatoriu într-o stare activă. În mod similar, criza, departe de a ne distruge misiunea, ne oferă contextul unei desfășurări de forțe misionare speciale.

Iată perspectiva profetică asupra acestui aspect: „Unii poate vor spune: 'Dacă Domnul vine curând, atunci de ce mai este nevoie să construim școli, sanatorii și fabrici de alimente? Ce nevoie mai au tinerii noștri să învețe meserii?'

Planul lui Dumnezeu este ca noi să punem continuu la lucru talanții pe care ni i-a dat. Nu putem face acest lucru dacă nu îi folosim. Perspectiva revenirii în curând a Domnului Hristos nu tre-

buie să ne conducă la trândăvie. În schimb, ar trebui să ne determine să facem tot ce putem în folosul și pentru binecuvântarea omenirii. Niciun om leneș nu este socotit nevinovat în ochii Domnului.” (*Evenimentele ultimelor zile*, p. 57)

Criza nu trebuie să ne îngroape misiunea. Dimpotrivă, prin credință, trebuie să continuăm să plănuim, să investim și să lucrăm potrivit cu nevoile timpului, pentru a-i salva pe cât mai mulți.

Concluzie

Atunci când la bordul avionului se aprind luminile de avertizare, piloții sunt învățați să își pună înaintea de toate întrebarea: „Își urmează avionul ruta?” Dacă acesta își urmează cursul, înseamnă că nu trebuie să intre în panică și că situația poate fi controlată.

După lansare, nava spațială Apollo 12 a fost lovită de un fulger. Semnalele de avertizare de pe panoul de control al navei au început să se aprindă. Piloții erau ispițiți să acționeze imediat. Însă s-au întrebat: „Este nava încă pe direcția cea bună de mers?” Răspunsul a fost: „Da, se îndreaptă spre Lună.” Atunci au lăsat becurile să clipească și au abordat problemele rând pe rând.

Starea actuală a lumii, în toată complexitatea ei, reprezintă un semnal lămurit de alarmă ce nu poate fi tăgăduit. Se aprind tot mai multe semnale de avertizare. Este clar, sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Nu știm exact

Perspectiva revenirii în curând a Domnului Hristos nu trebuie să ne conducă la trândăvie. În schimb, ar trebui să ne determine să facem tot ce putem în folosul și pentru binecuvântarea omenirii. Niciun om leneș nu este socotit nevinovat în ochii Domnului.” (*Evenimentele ultimelor zile*, p. 57)

„O mare lucrare trebuie să fie făcută pe întreaga față a pământului și nimeni să nu tragă concluzia că, întrucât sfârșitul este aproape, nu e nevoie de un efort special pentru dezvoltarea diferitelor instituții în măsura în care lucrarea o cere. Voi nu trebuie să știți ziua sau ceasul venirii Domnului, deoarece lucrul acesta nu v-a fost descoperit. Fiecare să lucreze ceea ce i-a fost încredințat, aducând la îndeplinire datoriile zilnice pe care i le cere Dumnezeu. [...]”

Noi trebuie să luăm parte la lucrarea lui Dumnezeu pretutindeni, în toată lumea; oriunde sunt suflete de mântuit, noi trebuie să ne oferim ajutorul pentru ca multe fiice și mulți fii să poată fi aduși la Dumnezeu. Sfârșitul este aproape și, din acest motiv, noi trebuie să folosim la maximum fiecare capacitate ce ne-a fost încredințată și fiecare instrument ce trebuie să contribuie la lucrare.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 440)

cât de aproape. Să intrăm în panică? Să ne lăsăm paralizați de semnalele de avertizare? Să acționăm pripit? Nu, nu, nu! Biserica trebuie să-și urmeze destinul ei. Dumnezeu o conduce. Ea nu se oprește din drumul ei către destinația cerească. Pentru cei fără Dumnezeu, avertizările indică dezastru total. Pentru copiii lui Dumnezeu însă, acestea arată spre un nou început. Mottoul nostru să se inspire din cuvintele apostolului Petru: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu...” (2 Petru 3,11-14)

Romica Sirbu este directorul Departamentului Educație din cadrul Conferinței Muntenia.

De ce Lucifer?

Dacă Dumnezeu știa că Lucifer avea să devină un împotrivor, un diavol, de ce l-a creat?

Aceasta este o întrebare la care este practic imposibil să oferi un răspuns definitiv și categoric. Acest subiect nu este în mod explicit prezentat în Biblie. De aceea, orice încercare de a răspunde la această întrebare va rămâne incompletă și orice extindere va include elemente speculative. Întrebări de felul acesta ascund în interiorul lor teama că Dumnezeu poate cumva să fie implicat în originea păcatului și a răului din Univers. Vă rog să-mi permiteți să vă împărtășesc câteva gânduri.

Legătura lui Dumnezeu cu păcatul și răul

Când vorbește despre originea păcatului și a răului în Univers, Biblia respinge monismul – Dumnezeu este atât la originea binelui, cât și a răului –, dar și dualismul – binele și răul sunt două principii eterne, care s-au luptat unul cu altul din veșnicie. Biblia oferă un dualism modificat, care neagă natura veșnică a păcatului și a răului, afirmând că un astfel de fenomen a avut un început și va avea un sfârșit. Din moment ce Dumnezeu este veșnic, iar păcatul și răul nu, putem concluziona că ele nu aparțin divinității. Dar pot fi o parte a activității creatoare a lui Dumnezeu? A creat Dumnezeu binele și răul? Aici Biblia răspunde foarte clar: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune” (Gen. 1,31). Această afirmație arată că tot ce a venit la existență prin puterea creatoare a lui Dumnezeu era în esență bun.

Legătura lui Dumnezeu cu Lucifer

Ce putem spune despre Lucifer? El a fost creat de Dumnezeu. Biblia prezintă trei lucruri importante despre el. În primul rând, este o creatură. În al doilea rând, când Dumnezeu l-a creat, el era „fără prihană” și, în al treilea rând, „nelegiuirea s-a găsit în el” (Ezech. 28,15). Textul afirmă desăvârșirea creației lui Dumnezeu (și implicit crearea lui Lucifer) și indică în același timp că ceva rău s-a declanșat în această creatură (până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în el). Dar nu cumva ultimele cuvinte din text sugereză că deja exista ceva greșit în Lucifer? Aici noi suntem în fața misterului originii păcatului: păcatul este de neînțeles. În timp ce heruvimul fără prihană este clar prezentat ca un produs al creației divine, răul este un fenomen neașteptat, care a fost găsit în el. Într-un alt

context din Biblie forma pasivă a verbului ne face să credem că aici are, de asemenea, un sens legal (Ester 2,23; Ps. 17,3; 1 Sam. 25,28). Comportamentul heruvimului a fost cercetat și găsit vinovat. Acest lucru a fost necesar deoarece comportamentul heruvimului nu corespundea cu ceea ce se aștepta de la el. În urma acestei cercetări, concluzia a fost că „nelegiuirea s-a găsit în el”.

Explorând gândirea divină

Faptul că Dumnezeu este atotștiutor înseamnă că El a cunoscut mai dinainte că Lucifer, purtătorul de lumină, va deveni Satana, acuzatorul. Dacă Dumnezeu este atotputernic, păcatul și răul există pentru că El a permis lucrul acesta. De ce a îngăduit Dumnezeu să existe păcatul și răul? Aceasta este întrebarea noastră. Câțiva teologi au făcut o distincție între natura lui Lucifer și voința lui. Natura lui a fost creată de Dumnezeu și a fost desăvârșită; dar voința sa, așa cum a fost folosită de el, a condus la păcat și la rău. Dumnezeu este responsabil pentru natura lui Lucifer, nu și pentru voința lui. Folosirea greșită a voinței are la bază libertatea cu care Dumnezeu a creat inteligența creaturilor Sale, dar nu este determinată de această libertate. Însă nu putea Dumnezeu să evite toate acestea prin a nu-l mai crea pe Lucifer? Costul pentru El ar fi putut fi prea mare, de neimaginat. Noi obișnuim să folosim analogii omenești, încât speculăm motivele pentru care Dumnezeu a procedat în felul acesta. La un anumit moment în veșnicie, Dumnezeu a decis să creeze ființe inteligente și libere. În atotștiința Sa, El știa că una dintre aceste ființe create se va ridica împotriva Lui. Nu putea El să-și schimbe planul? Răspunsul uman, natural, ar fi da. Noi putem renunța la planurile noastre, pentru că ne temem să creăm astfel de probleme teribile. Și din cauza aceasta anticiparea problemei ne învinge, forțându-ne să schimbăm planurile. Dar Dumnezeu nu este ca noi! Odată ce El a decis să creeze, nicio forță reală sau potențială nu L-ar fi putut determina să-și schimbe planurile. Cu alte cuvinte, teama de păcat putea să-L învingă înainte ca El să creeze orice lucru. Dar Dumnezeu nu se teme, nu-și schimbă planurile. El a decis să se confrunte cu problema păcatului și a răului și să o rezolve o dată pentru totdeauna prin Fiul Său. Și așa a făcut! Poate aceasta este ceea ce s-a întâmplat. Cine știe?

Angelo Rodriguez este directorul Institutului de Cercetări Biblice din cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Ellen White și Biblia

Darul profetic al lui Ellen White a fost și continuă să fie, de peste un secol, o binecuvântare pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și pentru cei care i-au citit scrierile. Beneficiile ascultării de sfaturile ei au fost numeroase și ele continuă să modeleze în mod pozitiv Biserica Adventistă de azi. De altfel, mulți adventiști sunt gata să declare că, dacă nu ar exista glasul și sfaturile profetice ale lui Ellen White, Biserica Adventistă nu ar fi ceea ce este în prezent.

Mulți oameni își pun totuși întrebări cu privire la relația dintre scrierile lui Ellen White și Biblie. Adventiștii susțin că sunt oameni care cred în Biblie și care își întemeiază doctrinele și practicile numai pe Scriptură. Ce rol au atunci scrierile lui Ellen White? Ca să înțelegem relația dintre Biblie și scrierile lui Ellen White, să descoperim ce a spus ea despre inspirația primită și despre relația dintre scrierile ei și Biblie.

Natura inspirației

Inspirația și lucrarea lui Ellen White se aseamănă în multe privințe cu inspirația și lucrarea profeților din Biblie.

În vremurile biblice, profeții primeau revelații de la Dumnezeu, care erau apoi transmise poporului. Ei erau purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu (Amos 3,7; 2 Cron. 36,15). Uneori, primeau viziuni sau vise în care Dumnezeu le arăta evenimente ce urmau să aibă loc în viitor (spre exemplu, Daniel 2,19), însă, uneori, ei erau călăuziți de Duhul Sfânt să consemneze evenimente care tocmai se consumaseră (spre exemplu, Luca 1,1-4). Mesajul lor era transmis în scris (Ier. 36,2), dar și oral (1 Împ. 17,1).

Ellen White a confirmat lucrarea profeților biblici și credea că ei au fost călăuziți de Duhul Sfânt. „Dumnezeu a fost bucuros să-i transmită lumii adevărul prin intermediul agenților umani”, scria ea în introducerea cărții *Tragedia*

veacurilor, „și El Însuși, prin Duhul Său cel Sfânt, i-a învățat și i-a ajutat pe oameni să facă această lucrare. El a călăuzit mintea [profeților] astfel încât ei să aleagă ce să vorbească și ce să scrie.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2003, p. 9)

De asemenea, ea credea că Dumnezeu i-a călăuzit lucrarea profetică în același mod în care i-a călăuzit pe profeții biblici și că inspirația ei nu era deloc diferită de inspirația acestora. (*Vezi Mărturii*, vol. 4, p. 148.)

În 1881, ea comenta: „Niciunul dintre articolele pe care le public nu exprimă gândurile mele, personale. Ele sunt ceea ce Dumnezeu mi-a descoperit în viziune – prețioasele raze de lumină care vin de la tronul [lui Dumnezeu].” (*Mărturii*, vol. 5, p. 67) „Îmi pun toată credința în Dumnezeu”, îi scria ea lui G. A. Irwin în 1902, „El lucrează la dreapta și la stânga mea. Când aștern în scris lucruri importante, El este lângă mine și mă ajută. El îmi înfățișează ce am de făcut și, când nu găsesc cuvântul potrivit prin care să-mi exprim gândurile, El mi-l aduce foarte clar în minte. Simt că de fiecare dată când Îi cer, chiar în timp ce Îi cer, El îmi răspunde: 'Iată-Mă!'” (*Letter 127*, 1902, publicată în *Manuscript Releases*, vol. 2, p. 156, 157)

Relația cu Biblia

Deși a afirmat că este inspirată, Ellen White nu a pretins niciodată că scrierile ei au același rol cu Scriptura. De fapt, de-a lungul lucrării ei îndelungate, nu a ezitat niciodată să declare că Biblia este singura sursă de învățătură și călăuzire pentru viața creștină; ea considera că scrierile ei sunt un ghid sau o „lumină mai mică” ce îi ajută pe oameni să înțeleagă valoarea adevărului biblic. (*The Advent Review and Sabbath Herald*, 20 ianuarie 1903) În prima sa carte, pe care a publicat-o în 1851, ea a inclus următorul comentariu semnificativ: „Îți recomand, dragă cititorule, Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă de credință și viață. În funcție de acest Cuvânt

Denis Fortin este decan și profesor de teologie la Universitatea Andrews, SUA.

*Adevărurile
biblice sunt
amplificate prin
intermediul
acestei „lumini
mai mici”.*

vom fi judecați. În el, Dumnezeu ne-a promis că va trimite viziuni în 'vremea din urmă' [se face referire la lucrarea ei profetică] nu pentru un nou fel de credință, ci pentru mângâierea poporului Său și pentru corectarea celor care se îndepărtează de adevărul Bibliei.” (*Experiențe și viziuni*, p. 78) În 1911, ea a adus o clarificare în plus cu privire la relația dintre scrierile ei și Biblie. „Duhul [se face referire la darurile spirituale date bisericii și în special la darul ei profetic] nu a fost dat – și nici nu poate fi revărsat vreodată – pentru a înlocui Biblia; fiindcă Scriptura declară limpede că ea este etalonul în funcție de care trebuie evaluată orice învățătură și orice experiență.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2003, p. 9; vezi și *Mărturii*, vol. 8, p. 192, 193)

O metodă utilă care ne ajută să înțelegem rolul scrierilor lui Ellen White în raport cu Biblia este aceea de a compara lucrările ei cu scrierile necanonice ale profeților din vremu-

rile biblice. Biblia consemnează un număr de profeți chemați de Dumnezeu să vestească anumite mesaje care nu au ajuns niciodată să facă parte din textul canonic al Bibliei. Ni se spune că profeți ca Șemaia (2 Cron. 12,15) și Iehu (2 Cron. 20,34) au scris cărți care nu s-au păstrat.

Din anumite motive necunoscute nouă, Dumnezeu a considerat că nu este nevoie ca scrierile lor să fie păstrate în textul biblic. Însă noi credem că acești profeți au fost la fel de inspirați de Duhul Sfânt ca și ceilalți profeți ale căror cărți fac parte din Biblie. Într-un anumit sens, lucrarea și scrierile lui Ellen White se aseamănă cu lucrarea acestor scriitori necanonici. Scrierile ei, ca și scrierile lor, au fost destinate unei anumite categorii de cititori dintr-o anumită perioadă de timp și nu a fost nevoie ca ele să fie incluse în Biblie. Și primii adventiști au încercat să înțeleagă relația dintre Biblie și scrierile lui Ellen White.

În 1874, unul dintre pionierii bisericii, George I. Butler, și-a exprimat părerea pe acest subiect într-un articol apărut în *The Advent Review and Sabbath Herald*. El declara următoarele: „Ele [scrierile lui Ellen White] ne îndreaptă mereu spre Scriptură, ca singura mare sursă de învățătură adevărată, și spre exemplul lui Isus Hristos, ca model adevărat. Ele nu pretind nicăieri că au fost date pentru a-i lua locul Bibliei, ci susțin că nu sunt altceva decât o manifestare a unuia dintre darurile spirituale oferite bisericii de Domnul ei divin; și, prin urmare, au un cuvânt de spus.” (*The Advent Review and Sabbath Herald*, 9 iunie 1874)

În prezent, adventiștii de ziua a șaptea continuă să beneficieze în mare măsură de scrierile lui Ellen White ca sursă de sfaturi inspirate pentru viața de zi cu zi în vremea sfârșitului și continuă să dea curs invitației ei de a face din Biblie unica sursă a învățăturilor creștine.

Traducere: Loredana Sirbu

Pentru studiu suplimentar:

1. Introducerea cărții *Tragedia veacurilor* (ed. 2003, p. 7-14) conține multe reflecții asupra înțelegerii pe care o avea Ellen White cu privire la lucrarea profeților biblici și lucrarea ei personală.
2. Documentul „Ten Affirmations and Ten Denials” [Zece afirmații și zece negații] vă poate ajuta să înțelegeți inspirația scrierilor lui Ellen White și relația acestora cu Biblia. Vizitați pagina: www.whiteestate.org/issues/scripsda.html

La început era Cuvântul...

Diferite concepții cu privire la origini

Printre concepțiile antice și moderne despre lume și viață, Biblia este unică prin viziunea pe care o prezintă cu privire la originea existenței, scopul vieții omului și destinul acestuia. Din punctul de vedere al Scripturii, la originea existenței nu stă un element primordial fizic, cum ar fi apa (așa cum credea filosoful grec antic Thales), nici o anumită formă primordială a materiei, așa cum susține evoluționismul modern, ci CUVÂNTUL. Însă acest Cuvânt nu este o idee abstractă

sau un principiu filosofic, ci o Persoană. Așa-nu-mita știință evoluționistă a ajuns în ultimii ani până acolo încât să declare că, de fapt, nici materia nu ar fi fost elementul primordial din care au evoluat toate celelalte, ci NIMICUL!

Din dorința de a nu fi confrunțați cu Creatorul și de a nu recunoaște autoritatea Acestuia peste toată creația, orice „explicație științifică” este bine-venită, oricât de irațională ar fi, atâta timp cât conștiința se poate refugia în ea. Cu toate acestea, este un fapt bine cunoscut și trăit de către majoritatea acelor care citesc aceste cuvinte, că evoluționismul a fost incorporat și este predat în mai toate sistemele de învățământ public din întreaga lume. Mult mai trist decât atât este faptul că mulți teologi contemporani au adoptat evoluționismul în interpretarea Scripturilor, existând în momentul de față puțini care să mai creadă în raportul literal, istoric, al Genezei, cu privire la creație.

Florin Orodan
este pastor stagiar
în districtul Arad IV,
Conferința Banat.

Conflictul ideologic modern creație-evoluție

Scriptura ne-a descoperit cu multe secole înainte de acest conflict ideologic universal dintre creaționism și evoluționism, subliniind clar că acest conflict este un semn al zilelor din urmă: „Înainte de toate, să știți că, în zilele din urmă, vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: 'Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!' Căci înapoi se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți” (2 Petru 3, 3-7). În acest scurt pasaj biblic, Petru, un pescar neînvățat, dar în același timp un bărbat inspirat de Dumnezeu, schițează ideile de bază care vor fi susținute de filosofia evoluționistă. În primul rând, este scoasă în evidență atitudinea batjocoritoare a acelor care nu mai cred în „mitul creației” prezentat în Geneza. Iar dacă nu a existat o creație, nu există nici Creator și, dacă nu există un Creator, nu există nici un Mântuitor a cărui mântuire să o așteptăm. În al doilea rând, din moment ce totul evoluează treptat și uniform spre forme superioare de organizare, pe parcursul erelor îndelungate se poate vorbi despre un început al creației, dar nu și despre o creație încheiată. Conform evoluției, ea este încă în desfășurare. În al treilea

rând, se susține că materia este guvernată de legi fixe, în care nicio divinitate exterioară reală sau presupusă nu ar fi în stare să intervină. Prin urmare, istoria unui potop mondial, adus peste o lume nelegiuită de către un Dumnezeu suveran, este o poveste frumoasă, moralizantă, de adormit copiii. În final, lumea păcatului nu va sfârși într-un mod dramatic, prin decret divin, prin foc, ci se susține că Universul va muri de o moarte lentă, atunci când toate rezervoarele de energie ale acestuia vor fi epuizate. Iată două concepții total opuse despre lume și viață, care se luptă pentru a stăpâni mințile oamenilor și pentru a modela prezentul și destinul veșnic al acestora.

toate lucrurile care există în Univers au fost create prin El (Ioan 1,3). Același Cuvânt S-a făcut pe Sine trup și a venit în această lume a păcatului pentru a o salva și a o restaura (Ioan 1,14). Ideea fundamentală pe care Ioan dorește să o transmită creștinilor de pretutindeni este aceea că Mântuitorul nu este altcineva decât Creatorul tuturor lucrurilor. Acela care a poruncit în Geneza: „Să fie lumină!” nu este altcineva decât Hristos, Cuvântul viu al lui Dumnezeu, Acela care aduce la îndeplinire planurile Tatălui. „Mâna care sprijină lumile în spațiu, mâna care ține toate lucrurile pretutindeni în Universul lui Dumnezeu, în ordinea în care sunt aranjate și în neobosită lor activitate, este mâna care a fost bătută în cuie pe cruce pentru noi.” (*Educație*, p. 132)

V-ați întrebat vreodată cât de precisă este Geneza în ceea ce privește raportul creării lumii noastre? Chiar în felul acesta să fi stat lucrurile? Dumnezeu a poruncit pur și simplu, rostind o frază, pentru ca în momentul imediat următor porunca Lui să fie îndeplinită? Întocmai! Același Hristos Creator și Mântuitor a lucrat în mod asemănător atunci când a locuit printre pământenii. Atunci când ierta păcatele, când vindeca o boală, când potolea natura înfuriată sau atunci când învia un mort, Hristos rostea un cuvânt, iar acest cuvânt era împlinit prin puterea celei de a treia persoane a Dumnezeirii, Duhul Sfânt. Este minunat modul în care Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au lucrat împreună la aducerea la existență a întregului Univers, lucrând tot împreună pentru a-l ridica pe om din degradarea adusă de păcat. Planurile Tatălui sunt rostite, transmise și poruncite prin Hristos, Cuvântul, și aduse la îndeplinire prin puterea creatoare și regeneratoare a Duhului. Tot ce s-a făcut, tot ceea ce se face și tot ceea ce se va mai face în Universul lui Dumnezeu este adus la îndeplinire prin energia creatoare a Cuvântului.

Regenerare prin Cuvânt

Energia creatoare a Cuvântului nu s-a manifestat doar în ceea ce privește creația, ci se manifestă și în regenerarea ființelor păcătoase, deoarece scopul existenței omului este acela de a reflecta tot mai mult chipul lui Dumnezeu.

Gândindu-ne la slăbiciunile și pretențiile firii noastre decăzute, vizavi de poruncile lui Dumnezeu, suntem tentați să fim descurajați în străduințele noastre de a trăi o viață mai evlavioasă. Însă există o parte a adevărului asupra căreia poate că am meditat prea puțin și pe care nu aș putea să o exprim mai bine decât o face Ellen White: „Energia creatoare, care a chemat lumile la viață, există în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt oferă putere; naște viață. Fiecare poruncă este o făgăduință; acceptată de către voință, primită în suflet, aduce cu ea viața Celui Infinit. Transformă firea și reface sufletul după chipul lui Dumnezeu. Viața astfel atribuită este susținută în același fel: 'Cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu' (Matei 4, 4) va trăi omul”. (*Educație*, p. 126)

Chiar dacă Hristos, Cuvântul intrupat, nu mai este astăzi printre noi în carne și oase, El lucrează în favoarea noastră prin Cuvântul scris, Scriptura. Fiecare poruncă a lui Dumnezeu este în același timp o făgăduință care, dacă este crezută și acceptată de către voința noastră, aduce viața lui Dumnezeu, regenerându-ne. Acest gând este fantastic! Cu alte cuvinte, prin credință, acceptare și ascultare, ai la dispoziție puterea infinită a Aceluia care a creat toate lucrurile. În această epocă a necredinței și a scepticismului, ce argument mai puternic ar putea exista în favoarea existenței lui Dumnezeu și a autenticității pretențiilor creștinismului, decât un om recreat, regenerat, transformat. Este o dovadă pe care nici știința cu metodele ei empirice nu ar putea să o conteste; este o dovadă vie, palpabilă, prezentă. Prin astfel de argumente vii ale dragostei lui Dumnezeu, oamenii ar putea fi aduși să înțeleagă că „niciun principiu intangibil, nicio esență impersonală sau o abstracție oarecare nu poate satisface nevoile și dorințele fierbinți ale ființelor omenști în această viață de luptă cu păcatul, tristețea și durerea. Nu este suficient să crezi în lege și forță, în lucruri care sunt lipsite de milă și nu aud niciodată strigătul după ajutor. Avem nevoie să știm că există un braț atotputernic, ce ne va susține în picioare, că există un Prieten infinit, care are compasiune față de noi. Avem nevoie să ne prindem bine de o mână caldă, să ne încredem într-o inimă plină de gingășie. Și Dumnezeu chiar așa S-a făcut cunoscut pe Sine în Cuvântul Său.” (*Educație*, p. 133)

Cuvântul – Creator și Mântuitor

Spuneam că filosofia Bibliei cu privire la originea existenței și a scopului vieții omului este fundamental diferită de orice filosofie pe care au fost în stare să o creeze oamenii antici sau moderni prin cercetare, rațiune sau speculații filosofice. Ioan, ucenicul cel mai apropiat de inima lui Isus, își începe Evanghelia sa cu bine cunoscutele cuvinte: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1,1), subliniind faptul că

O viață de succes

Articolul acesta este o adaptare pentru tipar a unei predici susținute de Michael Ryan. (Editorii)

Michael Ryan este vicepreședinte general al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Earl Weiss era un gangster din Chicago renumit pentru brutalitatea lui și pentru pasiunea lui pentru lux. În jurul anului 1920, el a reușit să ajungă, prin mită, bătaii și crime, în rândurile celor mai de seamă criminali din lumea interlopă din Chicago, o lume iubitoare de jocuri de noroc, petreceri și violență. Weiss a încercat de mai multe ori să-l ucidă pe liderul găștii rivale, Al Capone. El este renumit pentru expresia „a pleca pe drumul fără întoarcere”, pe care a folosit-o după ce a omorât cu sânge rece un adversar. Dar lucrul care l-a făcut legendar pe Weiss era apetitul pentru ceea ce el numea „o viață de succes” – apetitul pentru lucrurile „frumoase” din viață: mâncare, mașini rapide și distracție.

La vârsta de 28 de ani, Earl Weiss a murit după ce trupul lui a fost ciuruit de gloanțele unei mitraliere, trase de unul dintre mercenarii lui Al Capone. Ajunsese și el pe „drumul fără întoarcere”.

Care sunt motivațiile noastre?

Vine o vreme când simțim nevoia să definim ce înseamnă pentru noi, personal, „o viață de succes”. Care sunt năzuințele noastre, valorile noastre? Care sunt lucrurile care ne motivează? Cu ce ne ocupăm

timpul, gândurile, energia? Ce sperăm să devenim? La sfârșitul vieții, cum vom da socoteală pentru modul în care am folosit oportunitățile pe care le-am avut?

Cu ceva timp în urmă, adventiștii de ziua a șaptea au identificat trei valori-cheie care ne ajută să ne definim ca mișcare mondială: unitatea, creșterea și calitatea vieții. Valorile acestea reprezintă identitatea noastră colectivă și ne ajută să ne modelăm planurile și modul în care folosim resursele – atât la nivelul bisericii locale, cât și la nivel internațional.

- **Unitatea:** suntem o singură familie, unită strâns prin credința în Dumnezeu, prin dragostea noastră pentru adevărul Său și prin speranța noastră în venirea Lui iminentă.
- **Creșterea:** suntem hotărâți să le vorbim altora despre bucuria și siguranța pe care le-am descoperit.

Dar ce înțelegem prin *calitatea vieții*? Dintre cele trei concepte definitorii, acesta este cel care necesită, probabil, cel mai mult o definiție. Cu siguranță că nu este privit din perspectiva obișnuită a „consumatorului” – dorința de a procura lucrurile cele mai noi și mai bune, dorința de a te bucura de „confort” în sensul material. Nu se referă neapărat

nici la cum ne simțim – la sănătate, educație sau la bunăstarea personală.

Pentru un adventist de ziua a șaptea, urmărirea calității vieții – „o viață de succes” – înseamnă cu totul altceva. Ea își are rădăcinile în principiile fundamentale care ne modelează viața – în principiile care fac parte din natura noastră, de multe ori în indicatorii modului nostru de a trăi, pe care nu-i conștientizăm și care ne determină deciziile mari și mici pe care le luăm clipă de clipă. Pentru un adventist, calitatea vieții înseamnă a trăi cu viziunea imaginii de ansamblu, cu perspectiva conflictului cosmic dintre bine și rău, în care suntem implicați cu toții.

Profetul Mica ne arată care este definiția lui Dumnezeu pentru „viață de succes”. „Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului celui Preaînalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu vițe de un an? Dar primește oare Domnul mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu? Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6,6-8)

A trăi o viață de succes – a urmări calitatea vieții – în sensul de bază al expresiei, înseamnă a trăi o viață de slujire. Înseamnă a ne gândi mai întâi la alții și a pune nevoile lor mai presus de nevoile noastre. Înseamnă a privi în jur plini de compasiune, a ne implica în împlinirea nevoilor elementare ale societății în care trăim. Însă, în primul rând, a trăi o viață de succes înseamnă a ne preda inima și viața în mâna lui Dumnezeu.

Un exemplu practic

Isus a abordat de multe ori această temă în pildele Sale. Una dintre pildele mele preferate se găsește în Luca 10 – istoria bunului samaritean. Este un pasaj pe care îl cunoaștem foarte bine: un om care călătorește de la Ierusalim la Ierihon este atacat de hoți și este lăsat aproape mort pe marginea drumului. Pe acolo trec un preot și un levit, fără să îi dea ajutor. Apoi, un samaritean – un presupus „dușman” – se oprește din drum și îi leagă rănilor. Îl duce pe om la un han și îl plătește pentru îngrijirea și șederea lui acolo. Prin pilda aceasta, Isus

ne oferă un exemplu impresionant și practic despre cum să „trăim o viață de succes”.

Totuși, mi-am pus de multe ori întrebări cu privire la preot și la levit. De ce mergeau ei spre Ierihon? De ce au considerat că programul lor era atât de important, încât nu puteau să îl întrerupă? Ei nu erau oameni „răi”: erau stâlpi ai comunității, erau conducători spirituali importanți. Probabil că preotul fusese chemat să îndeplinească o misiune urgentă, de slujire a nevoilor spirituale ale unei persoane. Probabil că levitul plecase la drum ca să-și îndeplinească o datorie importantă legată de serviciul de la templu. Indiferent pentru ce motiv mergeau la Ierihon, fiecare dintre ei avea anumite priorități care i-a determinat să treacă în grabă, mai departe, pe lângă bărbatul rănit, aflat pe moarte. Au trecut înaintea, justificându-și faptele, amintindu-și motivele pentru care misiunea lor era atât de importantă.

Este posibil să fii creștin, să fii un membru scrupulos al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și totuși să nu înțelegi pe deplin planul lui Hristos pentru „viața de succes”? Ultimele versete din Matei 5, din versiunea parafrazată a Bibliei, de Eugene Peterson, *The Message*, sunt traduse astfel: „Dacă nu faceți altceva decât să îi iubiți pe cei simpatici, așteptați să primiți vreo recompensă? Oricine poate să facă asta. Dacă nu

faceți altceva decât să le răspundeți celor care vă salută, așteptați să primiți vreo medalie? Orice păcătos obișnuit face așa. Într-un cuvânt, ceea ce vreau să spun este: Maturizați-vă! Sunteți cetățenii Împărăției! Atunci, trăiți ca niște cetățeni ai Împărăției! Trăiți în conformitate cu identitatea pe care v-a dat-o Dumnezeu! Fiți generoși și amabili cu ceilalți, așa cum este Dumnezeu cu voi!”

Ce rețetă extraordinară pentru viața de succes!

Pionierii bisericii noastre au înțeles această concepție despre viață; existența lor este marcată de sacrificii și slujire. Mă gândesc la oameni ca Jorge Riffel, pionierul misionar laic din Argentina, și la Abram LaRue, un alt membru laic – primul nostru misionar în Asia. Și în zilele noastre, în toată lumea, pionierii, misionarii și voluntarii Misiunii Globale continuă să ne arate ce înseamnă să le slujești altora.

Când întâlnim o persoană care „trăiește o viață de succes” pentru Hristos, suntem impresionați. În 1944, în luna decembrie, tatăl meu era prizonier de război într-un lagăr din Japonia. Pe când stătea împreună cu prietenii lui, gândindu-se la familia lui, s-a deschis ușa și a intrat un gardian. Primul instinct al prizonierilor a fost frica: nu mai intrase la ei până atunci un gardian pe timpul nopții. Gardianul s-a oprit o clipă și a început să cânte un colind în limba engleză. La sfârșit, le-a zis: „Sunt creștin. Am nouă fericiți!” Le-a lăsat pe podea o pungă mică cu bomboane și a plecat. Tatăl meu nu a uitat niciodată bunătatea acestui om care, cu riscul vieții, a încercat să îi încurajeze pe cei care erau dușmanii lui.

Astăzi, nu mai contează definiția pe care a dat-o Earl Weiss pentru „viață de succes”. Nu mai are importanță cum definește biserica noastră calitatea vieții. Nu mai este vorba de persoana care se așază mereu în aceeași bancă, lângă mine în fiecare Sabat. Fiecare dintre noi, în mod individual, trebuie să definească ce înseamnă pentru el „calitatea vieții”. Trebuie să decidem cum vom folosi timpul și resursele și cum vom răspunde la nevoile oamenilor din jurul nostru. Vom alege să trăim numai pentru noi, până când, în cele din urmă, vom pleca pe „drumul fără întoarcere”? Sau vom alege să trăim o viață de succes pentru Hristos, pentru totdeauna?

Traducere: Loredana Sirbu

*Succesul depinde
nu atât de mult de
talent, cât de energie
și voință. Nu talentele
noastre nemaipomenite
ne fac în stare să
slujim în mod util;
ci îndeplinirea cu
conștiinciozitate a
datoriilor zilnice,
spiritul mulțumit,
interesul sincer,
natural, pentru binele
altora.*

(Ellen White, *Profeți și regi*, p. 219)

Isus Hristos

sau

Lumina soarelui mai întârziea în apus încă pe vârful muntelui, aurind cu slava lui gata să dispară poteca pe care mergeau. Dar, curând, lumina a pierit, atât pe deal, cât și în vale, soarele s-a ascuns în spatele orizontului, la apus, și călătorii singuratici au fost învăluiți în întunericul nopții. Tristețea locurilor părea să fie în armonie cu viața lor amărâtă, în jurul căreia se adunau și se îngâmădeau norii.

Ucenicii nu încercau să-L întrebe pe Hristos unde merg sau cu ce scop. El petrecea adesea nopți întregi în rugăciune pe munte. El, a cărui mână a făcut munții și văile, Se simțea bine în natură și se bucura de liniștea ei. Ucenicii mergeau acolo unde îi conducea Hristos, dar se mirau de ce Domnul îi conduce pe o pantă atât de abruptă și de grea, când sunt obosiți și când El Însuși are nevoie de odihnă. Mai mult decât atât, de obicei Mântuitorul era foarte degajat și foarte senin atunci când mergea să Se roage, dar acum era destul de tăcut și parcă ceva foarte important îl preocupa, ceva ce nici ucenicii nu înțelegeau. Nici nu bănuiau că această noapte va fi un moment astral pentru ei, o noapte care le va oferi o nouă perspectivă asupra lui Isus Hristos, o noapte care le va schimba viața. Oamenii ajung adesea în fața unor astfel de momente, unii înțelegând importanța lor, alții considerându-le doar clipe banale ale vieții.

Evenimentul la care ucenicii aveau să fie martori este *schimbarea la față*, eveniment unic în viața Mântuitorului și a umanității. Pentru a avea o cât

mai mare eficiență, vom studia în paralel evangheliile sinoptice. Ca reper, vom folosi Evanghelia după Luca, deoarece oferă amănunte în plus față de celelalte două evanghelii sinoptice și, deoarece, după cum afirmă cercetătorii, Luca a primit informațiile de la Petru, care a fost martor ocular.

Contextul:

- *Mărturisirea lui Petru*: Matei 16,13-18; Marcu 8,27; Luca 9,18-21.
- *Anunțarea patimilor*: Matei 16,21 (17,22); Marcu 8,31 (9,31); Luca 9,22 (9,44).

Un lucru foarte interesant este că, după momentul mărturisirii lui Petru, Isus vorbește deschis cu ucenicii despre patimile Sale (Mat. 16,21) – lucru pe care nu l-a făcut până în acest moment. Mai mult decât atât, toate evangheliile sinoptice prezintă episodul schimbării la față sub forma unei incluziuni. Începe cu vestirea patimilor și se termină tot cu vestirea patimilor, această delimitare demonstrând faptul că episodul schimbării la față are ca temă principală patimile și moartea lui Isus Hristos – supoziție demonstrată de Luca 9,31.

Evanghelistul Matei raportează că Isus Hristos împreună cu ucenicii s-au suit pe un munte înalt, ceea ce demonstrează faptul că nu era Muntele Măslinilor – acesta fiind mai mult un deal. Punctul de vedere tradițional este acela că era vorba de muntele Tabor, însă înălțimea acestuia este de aproximativ 600 de metri, fapt ce nu e în concordanță cu raportul biblic. Un alt punct de vedere este acela că muntele era Hermon, care, ca altitudine, ar confirma raportul Scripturii, acesta având aproximativ 2.800 de metri. Indiferent de numele muntelui, este cert faptul că muntele avea o semnificație deosebită în mintea evreului, datorită faptului că cele mai importante evenimente din istoria poporului evreu, care i-au marcat existența, au avut loc pe munte.

Marius Mitrache
este pastor în districtul
Dor Mărunt, Conferința
Muntenia.

a doua geneză

Moise și Ilie

Cel mai probabil, Isus Hristos știa ce se va întâmpla pe munte, deoarece natura și gradul comuniunii Lui cu Tatăl nu se compară cu cele ale unui om obișnuit. În timp ce El era plecat în umilință, cerurile s-au deschis deodată, porțile de aur ale cetății lui Dumnezeu s-au deschis larg și o strălucire sfântă a coborât peste Mântuitorul. Natura divină a Domnului Hristos a strălucit prin corpul omenesc și a întâlnit slava venită de sus. Ridicându-Se din prosternarea Sa, Hristos stătea în slavă asemenea lui Dumnezeu. Lupta suflatească trecuse. Fața Lui strălucea „ca soarele” și îmbrăcămintea Lui era „albă ca lumina”.

În Luca 9,30 găsim scris: „Și iată că stăteau de vorbă cu El doi bărbați: Moise și Ilie.” Prezența acestor două figuri din istoria biblică vechi-testamentală este pe cât de interesantă, pe atât de neobișnuită. De obicei ne sunt prezentați îngeri care vin să-L slujească pe Isus (vezi episodul ispitirii, Ghetsemani), însă de această dată sunt trimiși doi foști pământenii. Prezența lor însemna mai mult decât o simplă încurajare, mai mult decât o discuție despre ce avea să se întâmple cu Isus Hristos. Aceste două personaje erau cele mai reprezentative pentru ce însemna trecutul lui Israel.

Scripturile vechi-testamentale se încheie cu amintirea acestor doi profeți. Maleahi 4,4-6 surprinde venirea acestor doi profeți: „Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb rânduieli și porunci pentru tot Israelul! Iată, îl voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua cea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”

Asocierea acestor doi profeți la sfârșitul Vechiului Testament avea o semnificație profundă pentru cititorul evreu. Moise, aflat pe Muntele Schimbării la Față, îi amintea privitorului sau cititorului de episodul muntelui Sinai, iar Ilie, de episodul muntelui Carmel. Moise reprezenta momentul **nașterii** poporului, deoarece legământul făcut cu Dumnezeu a însemnat nașterea poporului ca națiune, iar Ilie reprezenta momentul **renașterii** poporului. Mai mult decât atât, Moise era reprezentantul **Legii**, iar Ilie reprezentantul **profeților**.

Moise

- episodul Sinai
- reprezintă *Legea*
- tip (prototip) al lui Hristos
- momentul nașterii poporului
- trecutul poporului – Mal. 4,4

Ilie

- episodul Carmel
- reprezintă *Profeții*
- premergător al lui Hristos (vezi Ioan Botezătorul)
- momentul renașterii poporului
- conotații escatologice
- viitorul poporului – Mal. 4,4.5

Legea și Profeții vorbeau despre Isus Hristos și se împlineau în Isus Hristos. El se află între Moise și Ilie, deoarece Legea și Profeții capătă sens numai avându-L pe Isus Hristos în centru. O ficțiune iudaică relatează următorul aspect: „Dumnezeul cel Sfânt și Binecuvântat i-a zis lui Moise: *’După cum tu ți-ai dat viața pentru Israel în lumea aceasta, tot astfel, în veacul viitor, când îl voi trimite pe Ilie profetul printre ei, voi doi veți merge împreună.’* Poate că Petru,

Iacov și Ioan erau familiarizați cu astfel de tradiții iudaice, chiar ficțiune fiind, iar acum, când i-au văzut pe cei doi împreună, probabil că în mintea lor s-a creat o legătură între Maleahi 4,4-6 și tradiția rabinică. Acum, Legea și Profeții vorbeau despre Isus Hristos nu în scris, ci audibil.

Al doilea exod

Luca 9,31 spune: „... și vorbeau despre sfârșitul Lui, pe care avea să-L aibă în Ierusalim.” Acesta este punctul culminant al incluziunii. Textul grecesc ridică o problemă foarte interesantă, care poate determina noi semnificații, cu o importanță destul de mare în și pentru istoria poporului evreu: *elegon ten exodon autou, hen emellen pleroun en Ierousalem* – „vorbeau despre exodul pe care avea să-l împlinească în Ierusalim”. Deși termenul *exodos* poate fi un eufemism pentru *moarte* – realitatea pe care avea s-o întâmpine Isus Hristos în Ierusalim –, putem spune cu o certitudine destul de mare că Isus Hristos **retrăiește istoria, inclusiv exodul, lui Israel**. Așa cum

prin Predica de pe Muntele Măslinilor (Matei 5 – 7) Isus a reactualizat episodul Sinai, tot astfel, în Ierusalim, Isus Hristos avea să reactualizeze evenimentul exodului, pentru a reuși acolo unde poporul Israel a eșuat.

Există câteva similitudini între episodul Sinai și cel al schimbării la față:

Episodul Sinai:

- se desfășoară pe munte
- prezența lui Moise, care îi transmitea poporului Legea
- prezența norului luminos
- prezența glasului din nor
- în vale – vițelul de aur
- Aaron era neputincios
- Moise îl muștră pe Aaron
- Moise sfărâmă vițelul de aur

Episodul schimbării la față:

- se desfășoară pe munte
- prezența lui Moise, care amintea de darea Legii
- prezența norului luminos
- prezența glasului din nor
- în vale – prezența demonizatului, implicit a lui Satana
- ucenicii erau neputincioși
- Isus îi muștră pe ucenici: Mat. 17,20
- Isus îl vindecă pe demonizat

Exodul, care din punct de vedere spiritual nu a fost pentru popor ceea ce Și-a dorit Dumnezeu, va fi împlinit de Isus Hristos în Ierusalim. **Isus Hristos este noul Israel.** De data aceasta, exodul va avea loc la proporții universale, întreaga rasă umană fiind cuprinsă în acest exod, deoarece acum El ne scapă de sub puterea păcatului și a morții (Rom. 5,18).

Adevăratul cort

„Învățătorule, este bine să fim aici; să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie.” Ca și când ființele celeste ar avea nevoie de locuințe pământești? Luca are dreptate

când spune despre Petru că „nu știa ce spune”. Cert este faptul că Petru nu primește niciun răspuns din partea lui Isus, ci un nor i-a acoperit pe cei patru și din el s-a auzit vocea lui Dumnezeu.

Norul aduce înaintea ochilor noștri trei realități ale istoriei mântuirii:

- *stâlpul de nor* care însoțea poporul prin pustie
- *cortul întâlnirii care se umplea de fum*, ceea ce reprezenta prezența lui Dumnezeu, *shekina*,
- *imaginea celei de-a doua venirii*, determinându-ne să acceptăm faptul că, în acest context, Moise este reprezentantul celor care vor fi înviați la a doua venire, iar Ilie al celor care nu vor gusta moartea, fiind transformați într-o clipă. În acest eveniment, Isus Hristos însumează geneza și escatonul, retrăind toată istoria omenirii. Acum nu mai era nevoie de niciun cort, pentru că Isus Hristos Însuși era *cortul întâlnirii*, Dumnezeu fiind în El „împăcând lumea cu Sine” (2 Cor. 5,19).

Un lucru deosebit de interesant este că Ioan apostolul, deși este martor ocular la evenimentul schimbării la față, nu raportează în evanghelia sa acest episod, dar așază totuși într-un context special episodul *glasului* care se aude. În Ioan 11,47 asistăm la planurile preoților cu privire la moartea lui Isus. De asemenea, gestul Mariei raportat în capitolul 12, în primele versete, este interpretat de Isus ca fiind pentru „ziua îngropării Mele” (Ioan 12,7). Are loc intrarea lui Isus în Ierusalim și, apoi, cel mai interesant lucru, niște greci Îl caută pe Isus. Oare de ce? Isus interpretează acest lucru zicând: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul Omului” (Ioan 12,23). În acest context așază Ioan Apostolul glasul care se aude din cer, deși cuvintele sunt diferite față de cele raportate de sinoptici. Cert

este faptul că Isus Hristos își îndreaptă privirea către neamuri, iar episodul cu grecii este o prefigurare a ceea ce vor realiza ucenicii după numai câțiva ani. Din nou Isus Hristos este **noul Israel**, care aduce la îndeplinire misiunea pentru neamuri, „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,32) – misiune pe care poporul nu a îndeplinit-o. De asemenea, în acest context apare problema patimilor, care ocupă un spațiu destul de mare.

Singur cu Isus

„Ei și-au ridicat ochii și n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur” (Matei 17,8). Este o mare binecuvântare să rămâi doar cu Isus pe munte, acolo unde ești mai aproape de Dumnezeu, acolo unde norul luminos unește cerul și pământul, acolo unde ființele celeste coboară pe pământ. Sunt momente în viață când înaintea ochilor tăi trebuie să rămână doar Isus Hristos. Nu mai este nevoie de Moise sau de Ilie, pentru că Isus Hristos este totul în toți. Nu mai este nevoie ca glasul lui Dumnezeu să fie auzit tunând din cer sau de pe Muntele Sinai, pentru că Isus Hristos Însuși este Dumnezeu, care Îl descoperă pe Dumnezeu (Ioan 1,14).

Fiecare dintre noi trebuie să trăim evenimentul schimbării la față, să spunem asemenea apostolului Ioan: „și noi am privit slava Lui” (Ioan 1,14). Isus Hristos retrăiește istoria fiecăruia dintre noi. El începe un nou exod pentru noi. Să mergem împreună cu El, „să ieșim afară din tabără și să suferim ocară Lui” (Evrei 13,13), să începem un nou exod fără cârtiri, fără viței de aur, fără alți 40 de ani de colindat prin pustie. Urmați-L pe drumul istoriei voastre, „căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” (Col. 3,3)

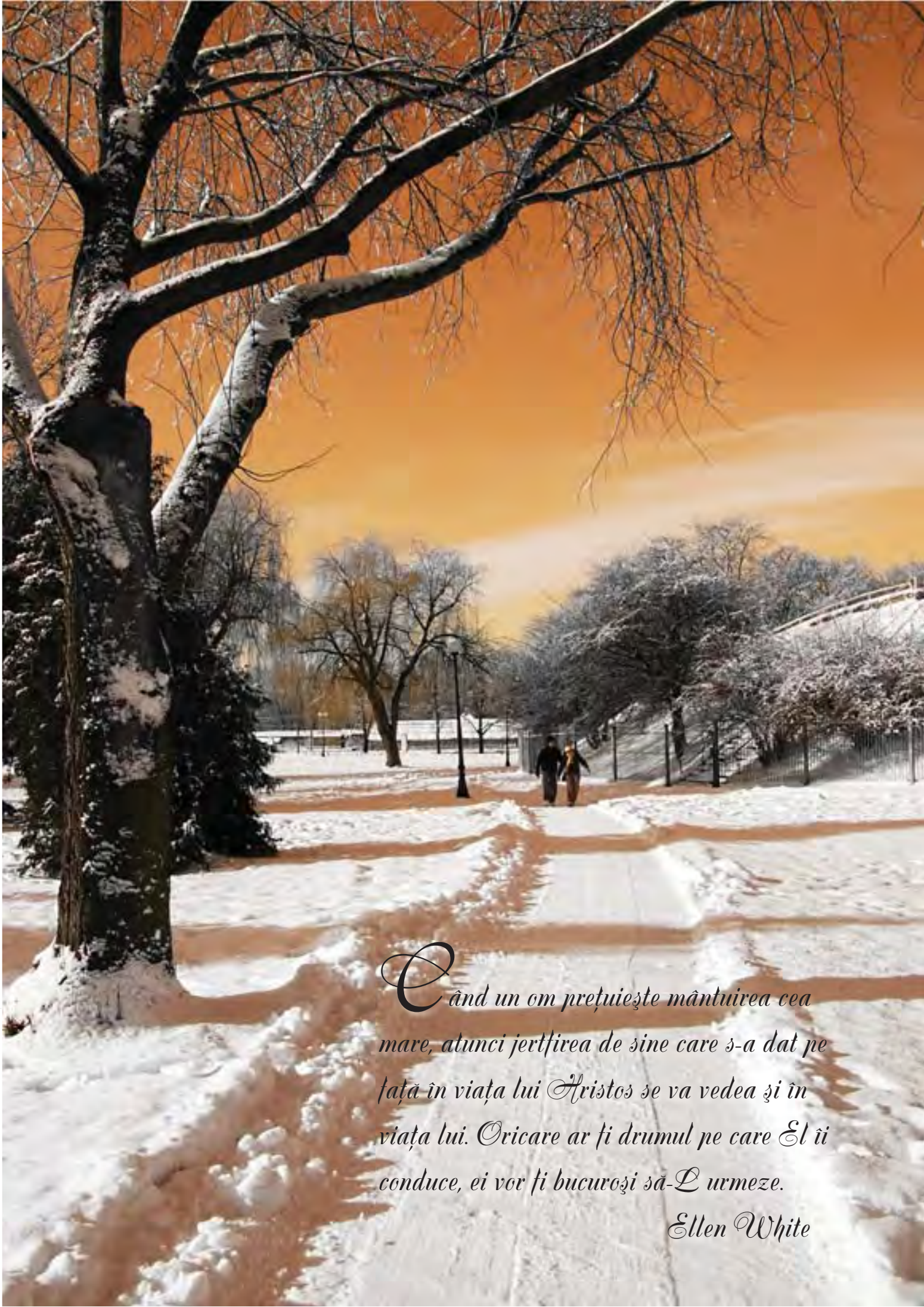
STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

**Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;
e-mail: curierul@adventist.ro**

Când un om prețuiește mântuirea cea mare, atunci jertfirea de sine care s-a dat pe fața în viața lui Hristos se va vedea și în viața lui. Oricare ar fi drumul pe care El îi conduce, ei vor fi bucuroși să-L urmeze.

Ellen White

„Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău!”

O filă albă stă deschisă în fața noastră. Un an nou în care să așternem frumos viața trăită cu El. Asemenea fulgilor de zăpadă ce se grăbesc să îmbrace pământul cu haina lor imaculată, Mântuitorul e gata să trimită către tine, zi de zi, binecuvântările Sale și chiar mai mult: vrea să te îmbrace cu haina curată a neprihănirii Sale. A țesut-o special pentru tine. E haina de nuntă fără de care nu poți intra la ospățul ce se anunță a avea loc foarte curând. Vrei să te lași îmbrăcat? Dacă răspunzi „da” la această întrebare, atunci trebuie să iei hotărârea de a colabora cu El permanent.

Timp pentru Domnul

Stai liniștit în prezența Lui în fiecare dimineață, fără grabă. El este acolo, în camera ta; a vegheat în timpul nopții ca să te odihnești liniștit și când se apropie zorii te strigă cu glas duios să te trezești, pentru că vrea să-ți vorbească. Nu fi somnoros. Dacă realizezi că nu ai avut timp suficient pentru odihnă, propune-ți să te culci mai devreme în seara următoare... E Domnul tău și vrea să faceți împreună planul pentru ziua care urmează, să te învețe cum să ai succes cu adevărat. El vrea să-ți descopere țințele pentru care merită alergarea și să reverse în sufletul tău belșug de dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, credincioșie, blândețe și putere pentru înfrânarea poftelor. Nu-i așa că ai nevoie de toate acestea? Dacă, pe parcursul zilei, vei constata că-ți lipsește vreuna, să știi că n-au fost limitate resursele Lui, ci, probabil,

te-ai grăbit dimineață și nu I-ai dat măcar un ceas ca să-ți ofere tot ce era pregă-

tit pentru tine... Poți să te oprești și acum, la mijlocul zilei, asemenea lui Daniel.

Știi că era și el un om foarte ocupat, cu răspunderi importante în cel mai mare imperiu de pe vremea lui, și totuși timpul pe care l-a acordat comuniunii cu Dumnezeu n-a fost niciodată un timp irosit. Acesta

l-a condus la eficiență maximă. Când colegii i-au examinat viața și slujirea n-au găsit nimic vrednic de condamnat. Dacă s-ar face o astfel de analiză în dreptul meu și al tău, oare cum ar sta lucrurile?

Daniel nu a fost un superman. A fost un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi, dar a ales să trăiască, încă din tinerețe, conform principiilor înscrise pe paginile Scripturii, în Deuteronom 6,4-9: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere-aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.”

Cum poți să împlinești planul Său

Ce minunat este să ai un singur Domn, plin de dragoste! În ochii Lui ai o valoare inestimabilă și de aceea vrea să investească tot mai mult în tine. Vrea să-ți modeleze caracterul astfel încât să semene perfect cu al Său. Acesta este motivul pentru care te invită să-L iubești cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea. Observi cuvântul care se repetă: TOT. Numai așa Îi poți aparține Lui cu adevărat, dacă-I permiți să conducă toată viața ta, dacă-I dăruiești toată inima ta.

În mod practic, aceasta înseamnă să-L întrebăm la fiecare pas ce ai de făcut ca să împlinești planul Său.

1. *Să folosești timpul* în mod înțelept, așezând în ordinea cuvenită prioritățile. Adu-ți aminte de principiul din Matei 6,33: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și, toate celelalte lucruri [cele materiale], vi se vor da pe deasupra.”

2. *Să-ți folosești puterea fizică, mentală și spirituală* ce ți-a fost dăruită spre slava Lui, spre binele tău și binecuvântarea altora.

3. *Să le împărtășești semenilor tăi* vestea bună a mântuirii, pe toate căile posibile, pentru ca și ei să beneficieze de meritele Mântuitorului și de viața veșnică împreună cu El.

Acum, aș vrea să zăbovim puțin asupra punctului 2. Organismul tău reprezintă opera de artă a Creatorului și cred că ești de acord că se cuvine să-l păstrezi într-o formă cât mai bună cu putință. El ți-a dat și „instrucțiunile de utilizare” – poruncile Sale pe care vrea să le așeze în inima ta. În versetele de mai sus, te încurajează „să le legi ca un semn de aducere-aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi”, adică hotărârile pe care le iei la nivelul minții, în privința stilului de viață, să fie bazate în totalitate pe sfaturile divine și să fie reflectate în practică, în ceea ce faci. Să-i înveți pe copii, prin exemplu personal, că principiile Domnului nu se schimbă odată cu trecerea vremii, nu se adaptează după modelul lumii. Să le respecti cu bucurie acasă, considerându-le ca pe cele mai prețioase binecuvântări, și să le porți cu tine și în călătorie, pentru că ele te vor menține pe drumul cel bun. „Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.” Oricine vine în casa ta să poată înțelege că Domnul, Dumnezeuul tău, este singurul Domn, chiar dacă nu vei exprima acest lucru prin cuvinte.

Stilul tău de viață poartă amprenta divină?

Gândește-te la stilul tău de viață de până acum prin prisma acestor versete, la modul în care lucrezi și te odihnești, la modul în care te hrănești, te îmbraci și te recreezi. Poartă aceste obiceiuri amprenta divină? Cred că orice om sincer cu el însuși recunoaște că este loc de mai bine pe multe planuri. Pune degetul pe rană și spune: „Doamne, aici am nevoie de vindecare. Te rog, ajută-mă! Dă-mi puterea pentru schimbare!” Și Domnul ți-o va da. Trebuie doar să-ți păstrezi privirea ațintită spre El. Să nu uiți că cel rău nu se va bucura de o asemenea hotărâre și se va strădui să te ademenească, oferindu-ți plăceri

firești. Dar Domnul spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Rom. 12,2)

Mântuitorul ne avertizează, pentru a ne feri de cursele ispititorului. Autorul S. D. Gordon afirmă următoarele în una dintre cărțile sale: „Diavolul s-a folosit de mintea Evei în Eden. I-a întunecat mintea ei limpede și luminoasă, i-a insuflat idei, gânduri și păreri rele și greșite despre Dumnezeu, i-a paralizat simțul moral și a determinat-o să se alieze planului său. Întotdeauna el caută să pună stăpânire pe voința omului, însă nu poate avea succes fără acordul celui în cauză. În Împărăția voinței sale fiecare om este împărat.

Diavolul a dat lovitura și cu ajutorul trupului omenesc. A stărnit pofta de mâncare, dorința de a gusta ceva foarte bun la gust. Deci el se folosește de funcțiile naturale ale corpului. După ce pune stăpânire pe corp, el dereglează funcționarea acestuia, canalizând în rău ceea ce,

pentru el, înseamnă slăbiciuni ale acelui trup. El vine adeseori prin necumpătare, prin abuzul de mâncare și băutură. Pe calea aceasta, cel rău a ajuns să aibă asupra oamenilor o putere și o influență care întrec orice bănuială.”

Te-a biruit cumva și pe tine?

Care îți sunt prioritățile?

Există speranță. Mântuitorul a venit pe pământ pentru a obține biruința deplină asupra lui Satana. Același autor mai spune: „Fiecare creștin trebuie să ia o hotărâre, să facă o alegere. Domnul Isus nu Se poate angaja în luptă pentru noi, fără să-L chemăm noi înșine. El ne pune la dispoziție toată puterea Lui și toate avantajele biruinței Sale glorioase, însă este de datoria noastră dacă vrem să le primim și să le întrebuițăm. Fiecare biruință este câștigată prin puterea Lui, cu voia noastră. [...] Să facem tot ce depinde de noi pentru a căpăta deprinderi sănătoase, cerându-I Domnului un ochi duhovnicesc bine format, o ureche atentă și foarte sensibilă, o minte sănătoasă, o judecată limpede și echilibrată... Predând iarăși și iarăși fiecare compar-timent al inimilor noastre, să înlăturăm orice umbră de păcat, orice urmă de înfrângere, orice resturi ale omului vechi, oricât de tainice ar fi acestea. [...]”

Tăria în ispită și puterea lui Isus în toată viața Sa de om din Nazaret rezultau din ascultarea Sa deplină și cu bucurie de voia Tatălui. Aceasta avea întotdeauna prioritate față de voia Sa. El Îl iubea cu toată inima pe Dumnezeu și se încredea fără rezerve în înțelepciunea Sa.”

Vrei și tu să faci la fel? Vrei să-I permiți Domnului să Se slăvească în viața ta? Dacă s-ar scrie azi istoria vieții tale, s-ar asemana ea cu viața lui Daniel? Chiar dacă nu putem citi unii în dreptul altora, istoria se scrie în cărțile din ceruri. De aceea merită să-L iubim pe Domnul, Dumnezeul nostru, cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea noastră.

Teodora Goran
este directorul Departamentului Sănătate și Temperanță din cadrul Uniunii Române.

Hirotonire în Conferința Moldova

În data de 29 noiembrie 2008, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Pătrăuți, una dintre cele mai mari și frumoase biserici adventiste din județul Suceava, a fost gazda unui eveniment special – hirotonirea a patru slujbași ai Evangheliei.

Numărul persoanelor prezente pentru a fi martore la acest moment a fost impresionant. Delegații din partea conducerii Bisericii Adventiste, rudele, prietenii și persoanele din localitățile deservite de pastorii care au primit binecuvântarea hirotonirii au făcut ca biserica locală să fie neîncăpătoare.

Sabatul din 29 noiembrie 2008 va rămâne în amintirea celor patru pastori, Antăluțe Marius-Aurelian din districtul Dorohoi, jud. Botoșani; Baci Cristian-Mugurel din districtul Dumbrăveni, jud. Suceava; Gavril Beniamin din districtul Solca, jud. Suceava, și Luncanu Ovidiu din districtul Grivița, jud. Galați, ca o dată importantă în activitatea lor de slujire pastorală.

Pentru serviciul divin special de hirotonire, din partea Uniunii Române a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au fost prezenți Emilian Niculescu – secretar, și Ioan Câmpian Tătar – trezorier, iar din partea Conferinței Moldova au fost prezenți Marius Munteanu – președinte, Paul Pauliuc – secretar, Ștefan

Ropotică – trezorier, Ionel Mardare – secretarul Asociației Pastorale, Ciprian Iorgulescu – directorul Departamentului Școala de Sabat, împreună cu Daniel Chirileanu – directorul Departamentului Tineret. Aceștia au condus programul special alături de pastorii hirotoniți: Morhan Dumitru, Ciobanu Vasile și Felea Enoch.

Secretarul Uniunii Române le-a transmis celor prezenți la eveniment mesajul și voia lui Dumnezeu prin intermediul Cuvântului inspirat al Sfințelor Scripturi, descriind modul în care a mers Dumnezeu cu poporul Său de-a lungul istoriei sacre și ritmul de slujire și împlinire a mandatului dat de Cer celor mântuiți. La final, apelul a subliniat urgența de a ne însuși modul de lucru al Creatorului pentru o slujire și împlinire cât mai eficientă a Cuvântului. A urmat rugăciunea de hirotonire, cu punerea mâinilor, rostită de trezorierul Uniunii Române, iar președintele Conferinței Moldova a rostit cuvântul de trimitere în slujirea pastorală. Serviciul de hirotonire s-a încheiat prin cuvântul de bun venit în rândul pastorelor hirotoniți, adresat de secretarul Asociației Pastorale a Conferinței Moldova, iar soția acestuia, Nela Mardare, a rostit cuvântul de bun venit adresat soțiilor celor patru pastori proaspăt hirotoniți.

(Antăluțe Marius-Aurelian / pastor, Conferința Moldova)

Festivalul copiilor predicatori

Sâmbătă, 20 decembrie 2008, s-a desfășurat la Constanța a IX-a ediție a Festivalului Copiilor Predicatori, cu tema „S-a născut Mântuitor”, eveniment găzduit de Biserica Adventistă – Dumbrava Roșie.

Sărbătoarea a reunit copiii predicatori de pe teritoriul județului Constanța, însoțiți de părinți, rude și prieteni. Programul a fost împărțit pe două secțiuni de vârstă, prima cuprinzând copii cu vârste între 3 și 11 ani, iar a doua cu vârste între 11 și 16 ani. Plini de emoție, cei peste 80 de participanți au avut ocazia ca timp de 3-5 minute să-și expună predicile pentru care și-au pus timp deoparte, s-au rugat, au cercetat Scripturile – singuri sau împreună cu părinții lor.

Alături de pastorii care slujesc bisericile adventiste din Constanța – Liviu Bădescu, Robert Georgescu, Tiberius Georgescu, Mihai Papadopol, Roland Paraschiv și Adrian Zaharia – la eveniment a fost prezent și secretarul Conferinței Muntenia, Georgel Pirlitu, care, în alocuțiunea sa, a amintit importanța dedicării totale în lucrarea Evangheliei.

Urmând sfatul Domnului din Maleahi 4,6, la finalul Festivalului organizatorii au oferit diplome de participare micilor predicatori, dar și cadouri alese cu grijă și menite să-i apropie pe părinți de copii și pe copii de părinți.

(Robert Georgescu / Biserica Adventistă Viile Noi – Constanța)

Ș T I R I

Studiul comparativ al Bibliei din versiuni diferite, la www.biblephone.net

Pentru cercetătorii serioși, un exercițiu deosebit de util pentru o înțelegere mai profundă a Bibliei este și studiul comparativ al diferitelor versiuni, prin compararea sintactică, semantică și stilistică a textului studiat. Însă, de multe ori, lipsa Bibliei în varianta originală sau în mai multe versiuni din cadrul aceleiași limbi pune probleme deosebite celor care doresc să pătrundă mai adânc tainele acestei scrieri.

Lipsa unui instrument avansat pentru un astfel de studiu l-a provocat pe inițiatorul proiectului Biblephone, Octavian Lupu, la o cercetare mai atentă a resurselor existente și a ideilor care ar

putea fi utilizate: „Avem dorința de a pune la dispoziția publicului larg posibilitatea de afișare paralelă a mai multor versiuni ale Bibliei, pentru a se putea face comparație și, deopotrivă, pentru a avea un înțeles mai deplin decât cel oferit de către o singură versiune.”

De la gânduri la faptă a fost doar un pas, însă și multă muncă știută doar de Dumnezeu. Acum, selectând secțiunea Bible Web a www.biblephone.net, veți avea plăcuta ocazie de a intra în partea de portal biblic online, unde veți putea studia comparativ 96 de versiuni în peste 40 de limbi de circulație internațională. Desigur, cu ajutorul lui Dumnezeu, inițiatorul acestui proiect speră să mărească acest număr cât mai mult.

În final, Octavian Lupu mărturisește:

„Mă gândesc că este cel mai frumos cadou pe care pot să îl ofer celor care cred în Dumnezeu și în Domnul nostru Isus Hristos, în pragul sărbătoririi întrupării Sale ca om, indiferent de confesiunea religioasă de care aparțin.”

Să aveți un studiu plăcut și plin de o bucurie sfântă în Isus Hristos!

(Octavian Lupu / AARC)

Valoarea darurilor caritabile este stabilă, în ciuda situației economice

Cu rate ale șomajului puțin sub 7% în Statele Unite și mai mult de 1 milion de locuri de muncă pierdute în luna noiembrie, dăruirea către organizații precum Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor (ADRA) ar fi putut

Expediție MedServ în Nepal

Recent, s-a încheiat a IV-a expediție românească de misiune medicală internațională care, anul acesta, s-a desfășurat în Nepal. Echipa medicală a fost formată din trei medici: Cezar Grosar, Petruț și Anca Vermoroiu, un medic dentist, Roland Herman, și doi asistenți, Cili Eniko și Ilyes Ferencz.

La poalele Everestului, în regiunea Solukhumbu, în satul Nunthala, la o altitudine de 2.500-3.000 de metri, a fost organizată o bază medicală în cadrul căreia, în trei cabinete, și-au oferit serviciile membrii echipei medicale din România.

Pe lângă faptul că personalul medical român s-a bucurat de încrederea pe care i-au acordat-o uneori și 60 de pacienți pe zi, se preconizează pe viitor deschiderea de noi domenii de activitate misionară, cum ar fi: învățământ (profesor de engleză – nivel începători), construcții sanitare și tâmplărie etc.

Echipa MedServ a reușit să „spargă gheața” într-o zonă în care nu există creștini. În plus, există din nou o dovadă puternică a faptului că, prin serviciile medicale, oamenii din orice cultură devin deschiși principiilor creștine.

MedServ este un concept care dorește să promoveze principiile creștine și oferirea de servicii medicale celor care nu au șanse să le primească. Acesta poate activa pe mai multe continente, în condiții climatice diferite,

nefiind un impediment cultura diferită sau existența condițiilor grele de teren. *(Comitetul de Misiune Externă)*

La Botoșani, Speranța circulă cu tramvaiul

Dacă în lunile octombrie și noiembrie 2008, campania de publicitate proateism de la Londra încerca, prin sloganurile afișate pe 30 de autobuze londoneze, să spună că „Probabil nu există Dumnezeu. Nu te mai îngrijora, bucură-te de viață!”, credincioșii din Botoșani au venit cu o replică în războiul concepțiilor despre lume și viață.

Astfel, începând cu 26 noiembrie 2008, firma Eltrans Botoșani a pus la dispoziția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, prin intermediul unui contract de publicitate pe un an, tramvaiul care îndeamnă lumea botoșeneană la citirea și studierea Bibliei, dar și la ascultarea postului de radio Vocea Speranței – Botoșani, pe frecvența de 1485 kHz.

Prin sloganul „Degeaba știi să citești dacă n-ai citit niciodată Biblia”, sperăm și ne rugăm ca Dumnezeu să fie Acela care, prin intermediul publicității, să atingă inimile și mințile oamenilor din Botoșani, pentru a-L putea cunoaște pe Domnul Isus Hristos, descoperit în Cuvânt.

(Robert Lungu)

O nouă clădire, o nouă identitate în Ucraina

Noua clădire a Bisericii Adventiste din capitala Ucrainei reprezintă mai

mult decât un loc de închinare. După zeci de ani de frământări, în care drepturile religioase au fost limitate, adventiștii spun că inaugurarea de luna trecută a Bisericii Adventiste Podol din Kiev marchează locul lor într-o țară majoritară ortodoxă.

Timp de mulți ani, reprezentanții guvernului nu le-au permis adventiștilor să construiască o clădire în interiorul orașului – au spus liderii bisericii. Dar în urmă cu doi ani a fost aprobat proiectul unei biserici cu o arhitectură similară celorlalte biserici din zonă.

„M-a impresionat biserica, atât clădirea, cât și spiritul evenimentului”, a spus Jan Paulsen, președintele Bisericii Adventiste, la întoarcerea din Ucraina. În timpul vizitei sale, fr. Paulsen s-a întâlnit cu viceprim-ministrul ucrainean Ivan V. Vasiunyk și cu Yuri Boguskyi, din cadrul Biroului președintelui. „Reprezentanții guvernului și prim-ministrul cunosc acțiunile întreprinse de adventiști în zonă”, a spus fr. Paulsen. Numărul persoanelor care se înscriu la unul dintre colegiile adventiste a crescut semnificativ în ultimii ani, acum fiind de 2.000 de studenți.

Biserica, aflată în inima orașului, este una dintre cele trei clădiri care aparțin bisericii din zonă. Ca și alte comunități adventiste care închiriază clădirile pentru închinare, comunitatea Podol a trebuit să închirieze o clădire timp de 17 ani. În Kiev sunt acum 26 de biserici adventiste. În Ucraina, o țară cu 46 de milioane de locuitori, sunt 60.000 de adventiști.

Ș T I R I

scădea brusc în această perioadă. Deși criza financiară va determina o perioadă grea pentru organizațiile nonprofit, donațiile ADRA nu s-au diminuat. Anul trecut, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste a avut parte de o creștere neașteptată a donațiilor fiind prezentă în 125 de țări din lume, demarează proiecte în domeniile asigurării hranei, a managementului de urgență, a educației elementare, dezvoltării economice și asistenței medicale de urgență.

(Megan Brauner / ANN)

Întâlnirea bătrânilor

Ultimul Sabat din toamna acestui an, 29 noiembrie 2008, i-a adunat pe seniorii așteptării, la Biserica Adventistă Viile Noi – Constanța, cu ocazia celei

de-a cincea ediții a Întâlnirii bătrânilor din județul Constanța. Scopul întâlnirii a fost acela de a „deschide” unele sertare din trecutul părinților noștri și de a ne aminti modul minunat în care Domnul a călăuzit pașii lor până în prezent.

Participanții au avut posibilitatea de a lua cuvântul, împărtășindu-ne astfel, plini de emoție, experiențe prin care au trecut, poezii învățate în copilărie, versete biblice, împlinirile, dar și speranțele lor, toate acestea creând o atmosferă de părtășie și împreună-simțire.

Atmosfera de închinare a fost susținută de melodiile vechi alese cu grijă de corul bisericii Viile Noi, care le-au adus aminte închinătorilor de momentele frumoase muzicale din bisericile lor.

Serviciul divin a fost condus de

pastorii prezenți la această întâlnire: Bastoreală Nicolae, Bădescu Liviu, Georgescu Robert, Georgescu Tiberius și Kadar Gabriel. Un moment mult așteptat a fost cel al rostirii binecuvântării și dedicației: „Oricât de greu ți-ar fi calvarul”, moment precedat de oferirea de cadouri și făgăduințe tuturor celor prezenți de către tinerii bisericii, ca semn al prețuirii lor.

Tema, dar și concluzia acestei întâlniri a fost aceea că ceea ce suntem și ceea ce am construit cu mîgălă zi de zi și ceas de ceas a fost posibil „doar prin Hristos!” Încă o dată am auzit glasul Dumnezeului nostru: „V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc” (Is. 46,4).

(Robert Georgescu / AARC Muntenia)

O mare speranță

BEATRICE LĂPĂDAT

Oare cărui copil nu i-ar plăcea să trăiască într-un oraș aflat pe malul mării? Cărui copil nu i-ar plăcea să își petreacă serile admirând valurile spumoase și puternice ale unei mări de un albastru intens? Și toate acestea în timp ce pescărușii își flutură aripioarele ca niște danteluțe fine prin aerul suav.

Ei bine, Elsa era unul dintre acei copii fericiți care au avut șansa de a crește într-un astfel de loc, unde marea era prietenul cel mai bun al oamenilor și unde nisipul încălzea tălpile pescarilor pregătiți din timp pentru o nouă zi de lucru. Pentru cineva nou-sosit în acel oraș, la o primă vedere, totul părea cât se poate de normal: oamenii erau primitivi, zâmbitori, în ciuda grijilor care îi apăsau și pe ei, gata oricând să le dăruiască oaspeților cele mai gustoase porții de pește. Timpul părea că suferă de aceeași încetineală a mării în zilele când e calmă.

Totuși, în mijlocul acestei vieți liniștite, cei care ajungeau să se apropie mai bine de obiceiurile locului erau mereu surprinși de un obicei. Oamenii se ocupau cu ceva în care nimeni din orașele civilizate și serioase nu mai credea. Nimeni nu mai știa exact de când se practica acel obicei, care era adus la îndeplinire cu multă credință: când cineva avea o dorință foarte puternică, scria pe un bilețel special ce voia să se îndeplinească, îl arunca în mare și apoi aștepta. Astfel, oamenii considerau că tot ce se întâmplă bun în viața lor nu l se datorează lui Dumnezeu, ci mării, care asculta și împlinea, nu se știe de ce, dorințele unora dintre locuitori.

Elsa, crescând în mijlocul acestor credințe, era și ea convinsă că numai aruncând bilețele în marea învolburată va reuși să fie fericită. De la un timp, abia aștepta să termine orele la școală pentru a-i reaminti mării dorințele ei. Serile și le petreca plângând, în timp ce invidia pescărușii pentru zborul lor liber și fără griji. De ce oare să fi fost Elsa atât

de necăjită? Ce poate tulbura un copilăș care trăiește într-un loc atât de frumos?

Iată că vârsta nu a ferit-o de tristețe: fratele ei, Robert, un băiețel frumos și plin de viață, era bolnav – și se pare că fără speranță. Elsa îl iubea ca pe nimeni altcineva în această lume și și-ar fi dat fericirea viața pentru el. Dar nu avea ce-i face. Credea că singurul mod în care îl poate ajuta era să trimită tot mereu dorințele ei scrise, în adâncurile apei capricioase. Într-o seară, un străin a întrerupt gândurile fetei:

– Ești sigură că ți se vor împlini dorințele în felul acesta?

Elsa tresări. Se uită cu temere, dar înfățișarea străinului era plină de lumină și voioșie.

– Eu știu cum se poate vindeca fratele tău, fără să mai fie nevoie să îți petreci timpul stând pe aici.

Fetița cu ochii verzi știa că nu e bine să stea de vorbă cu străinii, dar nevoia puternică de a face orice pentru fratele ei a învins. Nu a stat prea mult în compania nou-venitului în oraș, dar, la sfârșit, se simțea cu inima ceva mai ușoară și parcă temerile i se risipiseră, asemenea valurilor de la țărm. Mama ei a avut bucuria să o vadă după mult timp cu zâmbetul pe chipul ei rotund și parcă și Robert s-a simțit un pic mai bine văzându-și sora atât de liniștită.

Zilele treceau și o armonie nouă se instalase în familia Elsei. Încet, încet, Robert își recăpătase pofta de mâncare și de vorbă; tata, de bucurie, își redobândise puterea de muncă, iar ochii atât de frumoși ai Elsei sclipeau ca niciodată. Începuse din nou să cânte, luându-se la întrecere cu păsărelele în zorii dimineții. Săptămânile treceau cu o nouă speranță de viață pentru toți din familie, până când, într-o zi, doctorul, zâmbind, a spus sigur pe sine:

– Robert e vindecat! De azi, nu mai aveți de ce vă teme!

Părinții au fost atât de uimiți, încât au amuțit. Dar Elsa, în voioșia ei de copil, nu s-a putut abține să nu sară în sus de bucurie și să țipe, îmbrățișându-l cu toată dragostea pe frățiorul ei. Doctorul a mărturisit că nu își explică această întâmplare ciudată, căci toți se așteptau ca lui Robert să îi fie din ce în ce mai rău.

Elsa nu le-a spus imediat secretul ei. Pe seară, când s-au adunat toți, s-a hotărât să le curme mirarea:

– Nu mai fiți atât de uimiți, pentru Dumnezeu totul este posibil.

– Să fi fost chiar Dumnezeu Cel care l-a vindecat pe fiul nostru? rosti tatăl, ușor neîncrezător.

– Tată, într-una dintre serile când stăteam pe malul mării, a apărut un străin care mi-a povestit despre Isus, Fiul lui Dumnezeu. Mi-a spus foarte multe despre El, dar cel mai mult mi-a plăcut când mi-a zis că în Biblie scrie că, dacă ne rugăm la Tatăl în Numele lui Isus, care Și-a dat viața pentru noi, El ne va asculta rugile. Prin credință și rugăciune s-a vindecat Robert. Bilețelele trimise în mare nu ajută la nimic, căci și marea este tot creația lui Dumnezeu, și natura întreagă numai de El ascultă.

De atunci, părinții celor doi, dar și foarte mulți oameni din oraș, aflând despre felul minunat în care Dumnezeu l-a vindecat pe Robert, s-au întors către Cel care vindecă și inima, și trupul.

Anii au trecut, Robert a crescut și s-a hotărât ca, în amintirea copilăriei sale, să devină misionar, luminând astfel viețile tuturor prin cuvintele sale, dar niciodată nu a uitat „chipul” delicat și albastru al mării din orașul său.

Ridică-ți fruntea!

„Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” (Luca 21,25-28)

Etârziiu în istoria lumii acesteia. Evenimentele „vremii sfârșitului” se grăbesc peste planetă și oameni, mânați parcă de o mână nevăzută. Lucrurile care acum 20 de ani erau doar supoziții și multă imaginație, acum sunt realități copleșitoare. Întunericul învăluie Planeta Albastră, iar îngrijorarea devine laitmotivul vieții unei societăți ajunse la bilanț. Iar ziua când pământeni „își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” pare atât de aproape... Deocamdată respirăm doar... criză, fie ecologică, fie economică, fie politică, oricum mondială. Tuturor le este teamă. Teamă pentru aer și apă, pentru pâine și sănătate, teamă pentru viață. Și-nconjuțați de atâta teamă, cum să nu simțim și noi fiorul de neliniște: poate în 2009 vom rămâne fără slujbe sau pensii, poate vreo catastrofă ne va răpi agoniseala de-o viață ori sănătatea sau credința ne va fi încercată, fiind nevoiți să alegem între Sabat și serviciu, sau...? Încotro vom zări bruma de speranță sau liniștea de care avem disperată nevoie?

Soluția ne-a fost dăruită cu atâta milă de Acela care ne vrea acasă înfinit mai mult decât suntem noi în stare să dorim. „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” Am înțeles exact ce avem de făcut?

Cu mai bine de două milenii și jumătate în urmă, la ceas de mare solemnitate în Planul de Mântuire, omul lui Dumnezeu, Daniel, ne stă ca o dovadă a ce trebuie făcut în astfel de situații. „... În anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărămurile Ierusalimului, după numărul anilor, despre care vorbise Domnul către prorocul Ieremia. Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă.” (Daniel 9,2,3)

La vremea când începeau să se întâmple lucruri de mult prezise, era necesară o întâlnire divino-umană de excepție. Și pentru aceasta, fața omului trebuia întoarsă spre Domnul, un exercițiu spiritual ce nu putea fi executat decât prin rugăciune, studiu, post și consacrare de excepție. Ceea ce a însemnat viziune pentru sfârșitul robiei babiloniene revine

ca viziune pentru sfârșitul robiei păcatului. Tot ce așteaptă Tatăl astăzi de la noi este să înțelegem că trebuie să-I căutăm fața, să privim în sus, să ne ridicăm capetele de la cele pământești spre cele eterne, să ne schimbăm prioritățile. Nu există un alt demers. Numai într-o întâlnire autentică divino-umană putem găsi soluții la problemele ce ne macină și numai într-o întâlnire divino-umană vom găsi resurse pentru a ne îndeplini misiunea, și tot într-o întâlnire divino-umană vom avea garanția succesului, a biruinței.

Oricâte s-ar întâmpla pe planetă, ele nu mai sunt importante. Tot ce e important e deasupra, e dincolo de norii de ploaie sau suferință ai planetei. Ridică-ți fruntea întristată și privește dincolo! Speră în timp ce fața ta capătă luciri de slavă în oglindirea feței Lui, visează în timp ce vorbești cu El în rugă fierbinte și zâmbește pe măsură ce te familiarizezi cu Canaanul ceresc, copleșit de frumusețea făgăduințelor ce le găsești în Cuvânt! Pentru noi se apropie izbăvirea.

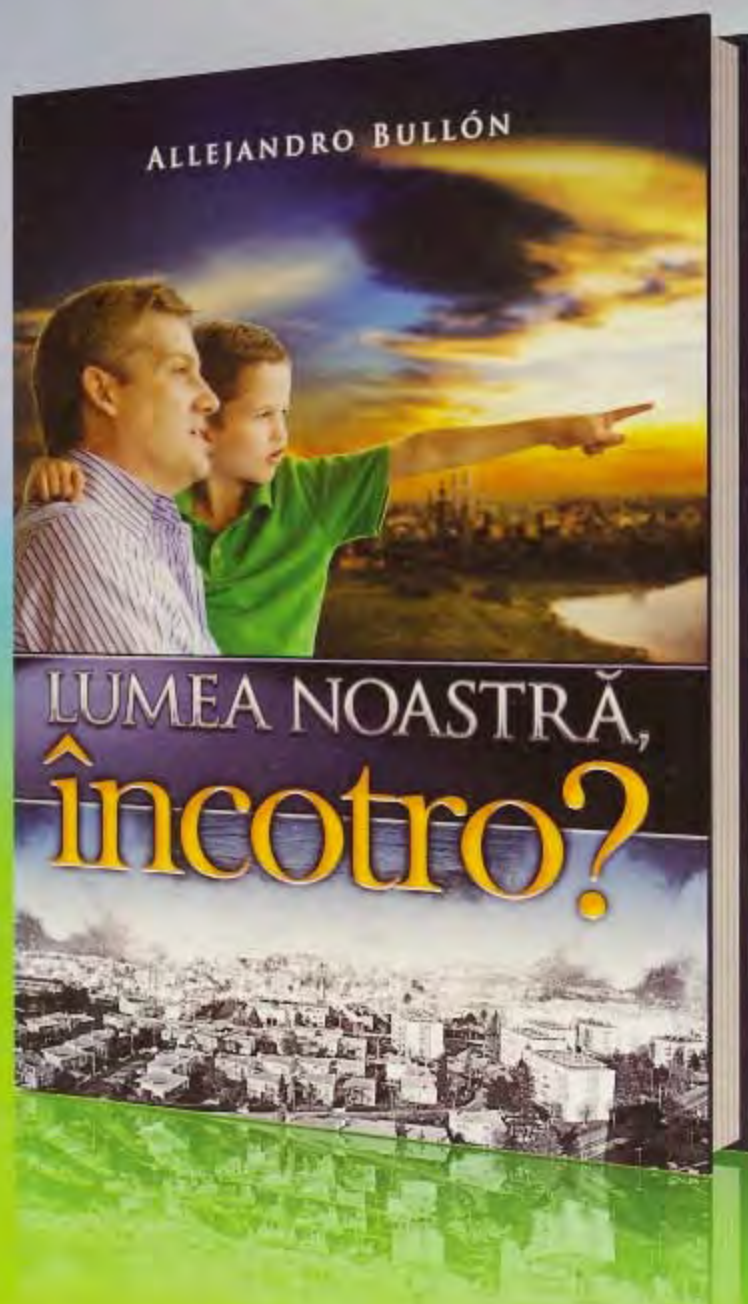
Dacă 2009 se va dovedi a fi anul când, copleșită, planeta își va da sufletul de groază, atunci același 2009 să fie pentru poporul adventist anul studiului Scripturii și al rugăciunii, al pocăinței și al consacrării autentice, al misiunii fără rezerve și, peste toate, anul Izbăvirii.

Mihai Maur este președintele Conferinței Banat.

CARTEA ANULUI 2009

Ediție specială, full color

140x200 mm, 112 pagini,

1,5 lei

Ediție de buzunar

110x170 mm, 128 pagini,

alb-negru

1,3 lei

www.cartetaanului.ro